25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 18] ப்ரபவ ஸூ, கார்த்திகை மீ [ஸஞ்சிகை 2

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மே(அ)நவத்யா ॥
['ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9 23]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகாய நம:

அத்வைத விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தங்களின் ஸங்க்ரஹ விடை*

இந்த விசிஷ்டாத்வைத ஸபையில் அடியேனை, விசிஷ்டாத்வைதத்துக்கும் அத்வைதத்துக்கும் இருக்கிற தாரதம்யத்தை உபந்யஸிக்க வேணுமென்று பெரிய வித்வாங்கள் முன்பு ஸபாத்யக்ஷர்களும் பெரிய மநுஷ்யர்களும் கேட்டுக்கொண்டபடியால், அடியேனும், "ஸூவரிதோஷா ஹிக்ஷூஷாம் ந ஸாயம் ஸமேத்ய ப்ரயோம விஜ்ஞாநதீ" என்கிறபடி அடியேனுக்கு ஆசார்ய

---

* இது, 14-10-27-ல் திருக்குடந்தை ஸ்ரீ ஆராவமுதன் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகன் உத்ஸவத்தில் நடைபெற்ற விசிஷ்டாத்வைத ஸபையில் புதுக்கோட்டை தாநாதிகாரி ஸ்ரீ. உப. காளி வங்கீபுரம் வித்வாந் ரங்காசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

னிடமிருந்து க்ரஹித்ததை ஸபையில் கொஞ்சம் தெரியப்படுத்த ஆவலுண்டாகி, "ஸ்வபுத்த்யா வ்யவஹர்த்தவ்யம் கார்யோ ஸாவ்யவஹாரிகதா" என்கிற படியே சொல்லத்தான் வேணுமென்று "மஹதாம் ஸ்வகுணம் ந தோஷாய" என்று நினைத்துத் தெரிந்தமட்டில் உபந்யஸிக்கிறேன். அதில் ஏதாவது குணபாகம் இருந்தால் அதை மாத்ரம் வெளிப்படுத்தவேணுமே தவிர, துர்க்குணத்தை அடக்கிக்கொள்ள வேணுமென்று, "குணதோஷௌ புதோ க்ருஹ்ணந் இந்துக்ஷ்வேடாவிவேஶ்வர:। ஶிரஸா ஶ்லாகதே பூர்வம் பரம் கண்டே நியச்சதி ॥" என்று சாஸ்த்ரமானதால் ஸபையை ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

வெகு காலத்துக்கு முந்தி, ப்ரத்யக்ஷ மொன்றுதான் ப்ரமாணம் என்றும், கண்ணுக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை யென்றும், பரலோகமே கிடையாதென்றும், "கிண்வாதிப்யோ மதஶக்திவத்" வெற்றிலை பாக்கு சுண்ணம்பு இம்மூன்றையும் தனியாக உபயோகப்படுத்தினால் வ்யாதி உண்டானாலும், அவைகளைச் சேர்த்து உபயோகித்தால் சிவப்பான நிறம் மதம் இவை முதலியன உண்டாகின்றனபோல், பூமி ஜலம் தேஜஸ் இம்மூன்றும் சேர்ந்தால் சரீரமாகி, அதற்குப் பேசும்படியான சக்தி முதலியன உண்டாகின்றன வென்றும் சார்வாகர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். அவை தனியாகப் போய்விட்டால் சரீரம் ஆத்மா ஒன்றுமில்லை யென்பதை "பஸ்மீபூதஸ்ய தேஹஸ்ய புநராகமநம் குத:। அக்நிஹோத்ரம் த்ரயோ வேதா: த்ரிதண்டம் பஸ்மகுண்டநம்। புத்திபௌருஷஹீநாநாம் ஜீவிகேதி ப்ருஹஸ்பதி:। ருணம் க்ருத்வா க்ருதம் பிபேத்। யாவஜ்ஜீவம் ஸுகம் ஜீவேத்" என்று சார்வாக மதமே வெளியிட்டு வந்தது. பிறகு "ஶ்ருதிப்ரத்யக்ஷமைதிஹ்யமநுமாநம் சதுஷ்டயம்" என்கிற வேதத்தைக் கொண்டு ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநம் ஆகமம் முதலானவைகள் கூட ப்ரமாண மென்று நினைத்து, அதிலும் "ந பூமிர் ந தோயம் ந தேஜோ ந வாயுர் ந கம் நேந்த்ரியம் வா ந தேஷாம் ஸமூஹ:। அநைகாந்திகத்வாத் ஸுஷுப்த்யேகஸித்தஸ் ததேகோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம்" என்று ஆத்மாவானது சரீரமுமன்று, இந்த்ரியங்களு மன்று, மநஸ்ஸு மன்று, ப்ராணனு மன்று என்று ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் ஸ்தாபித்து, அதைத்தான் முக்தனான பிறகு ப்ருஹ்ம மென்று சொல்லுவதென்றும், அந்த விஷயமான ஜ்ஞாநத்தைத்தான் "அதாதோ ப்ருஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்று ஆரம்பித்து ஸூத்ரகாரர் சொன்னார்களென்றும் நிச்சயித்தார்கள். பிறகு நம்முடைய பாஷ்யகாரர், 'ஆத்மா வென்பது ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் வேறுபட்டது; "ஜீவஸ்து ப்ரதிஶரீரம் பிந்ந:" என்று தார்க்கிகர்களும் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். நித்யனையும், அறிவுள்ளவனையும், ஒருவனையும், இஷ்டங்களைக் கொடுக்க வல்லவனையும்

இருக்கிறவன்தான் ப்ரும்ஹ மென்றும் பரமாத்மா வென்றும் சொல்லப்பட்டது. "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் । ஈஶ்வரஃ ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶேऽர்ஜுந திஷ்டதி" என்கிற பல உபநிஷத்துக்களாலும் கீதையினாலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதை, "தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணதீப்யோऽந்யோऽநந்யஸாதநஃ । நித்யோ வ்யாபீ ப்ரதிக்ஷேத்ரம் ஆத்மா பிந்நஃ ஸ்வதஸ்ஸுகீ" என்று நிர்ணயித்து, "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்று அந்தப் பரமாத்மாவைத்தான் விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேணு மென்று ஸூத்ரகாரர் சொன்னார்' என்று பாஷ்யம் செய்தருளி, பிறகு உபநிஷத்துக்களிலும் அந்த ப்ரும்ஹமானது ஸத் என்றும் ஆகாச மென்றும் ஆத்மா வென்றும் காமனென்றும் ஹிரண்ய கர்ப்பனென்றும் பெயரால் சொல்லி யிருப்பதால் ஸந்தேஹ முண்டாகி, ஸ்ரீமானன நாராயணன்தான் ப்ரும்ஹ சப்தத்துக்குப் பொருளென்று பல உபநிஷத்துக்களாலும் ராமாயணாதிகளாலும் கீதையாலும் கண்டுபிடித்துச் சிஷ்யர்களுக்கு அதை ஸுலபமாய்த் தெரிவித்திருக்கிறார். அந்த அர்த்தத்தைப் பூர்வாசார்ய ச்லோகங்களால் ஸங்க்ரஹமாய் உபந்யஸிக்கிறேன். அதில், "கஸ்த்வம் தத்வவிதஸ்மி" என்று ஆரம்பித்து விசிஷ்டாத்வைத முடிவைக் காட்டின பிறகு, அத்வைதி "அந்யத் கதம்" என்கிற பல யுக்திகளால் சொன்னதையும், "நீயதாம்" என்கிற பலவித யுக்திகளால் அந்த அத்வைதியின் யுக்தியை நிராகரித்து ஸ்வமத ஸ்தாபநம் பண்ணினதையும், ஸங்க்ரஹமாய் உபந்யஸிக்க ஆரம்பிக்கிறேன்.

"கஸ்த்வம் தத்வவிதஸ்மி வஸ்து பரமம் கிம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணுஃ கதம்
தச்சைவம் பரதைத்திரீயகமுகத்ரய்யந்த ஸம்வாதநாத் ।
அந்யா ப்ரஹ்மகிரஃ கதம் குணவஶாத் ப்ராஹ ப்ரூஃ கதம்
தத்ரார்ஷ்யா கதமௌஹவத்யவதாநத்யந்தஸ் கதம் நீயதாம் ॥"

அத்வைதி:—நீர் யார்?

விசிஷ்டாத்வைதி:—[இக்கேள்வியில் நீர் என்பது ஒன்று, யார் என்பது ஒன்று, கேட்டவர் ஒருவர்; ஆக மூன்றுக்கு இது இடம் கொடுக்கிறபடியால் இது விசிஷ்டாத்வைத மென்று தோன்றுகிறது. ஏனென்றால் அத்வைத மதத்தில் ஒன்றைத் தவிர வேறு இல்லாததால் விசிஷ்டாத்வைதமாகவே ஜகத் இருக்கவேண்டு மென்று நினைத்துப் பதில் சொல்லுகிறார்.] உண்மையை அறிந்தவனாக ஆகிறேன்.

அத்:—உண்மை யென்பது ஸத்யம்; அதை 'அறிந்தேன்' என்பதில் அறிவு என்பது ஒன்று; நான் என்பது ஒன்று; இந்த மூன்றும் அடங்கியிருப்பதால் இவ்விதப் பதார்த்தங்களில் உத்தமமான பதார்த்தம் எது?

விசி:—ஸத்யமான லோகத்தை ஜ்ஞாந சக்தி முதலானவைகளால் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கிற விஷ்ணு என்பவர் தாம்.

அத்:—எக்காரணத்தால் அவ்விதம் சொல்லப்பட்டது?

விசி:—வேதாந்தத்தில் "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்று லக்ஷ்மிக்குப் பர்த்தாவாக இருக்கிறவர் பரம காரணமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், வேதத்தில் 'ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த்தா ஒருவர் தான்; இரண்டு பர்த்தா கூடாது; புருஷன் இரண்டு ஸ்திரீகளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று ["தஸ்மாதேகஸ்ய பஹ்வீ ஜாயா பவந்தி। தஸ்மாந்நைகஸ்யை பஹவ: ஸஹ பதயோ விந்தந்தே।"] யஜுர் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி வ்யாவ்ருத்தியைக் காண்பிப்பதற்காக லக்ஷ்மீபதி யென்று சொல்லி யிருப்பதாலும்' "தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:", "நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி। தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத்", "தத் விஷ்ணோ:" உதிரணுத:, "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்; தத்ஸர்வம் வை ஹரிரேவ ந:; ஜகத் ஸர்வம் ஶரீரம் தே" இவை முதலான பல ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளைக் கொண்டு உண்மையான உலகத்தைச் சரீரமாக உடைய விஷ்ணுதான் ஸத்யமான பொருள் என்று சொல்லப்பட்டது.

அத்:—"நமோ ருத்ராய ப்ரமதேஶாய ஸர்வேஷாய தஸ்மை" முதலான ச்ருதிகளாலும் "ஸர்வாஸு ஶ்ருதிஷு ஶ்ருதிஸீமஸு ருத்ர ஏக: உபநீஶ்ருதா। தத்ர மத்யமாக்ஷரே தஸ்யாம் ஶிவ இத்யக்ஷரத்வயம்।" என்பதனாலும், உலகத்தில் உயர்ந்த பொருளை இருப்புப் பெட்டியின் நடு அறையில் வைப்பது போல் "ஶிவ:" என்கிற பதத்தை யஜுர் வேதத்தின் ருத்ர ப்ரச்நம் நடுவில் "நம: ஶிவாய ச" என்று சொல்லியிருப்பதால் ஈச்வரனுக்கு மேன்மை ஏற்படுகிறதே ஒழிய, விஷ்ணுவுக்கு நீர் சொல்வது எப்படி அங்வயிக்கும்? தவிரவும், உங்கள் ஸம்ப்ரதாயப்படிக்கு மிகவும் உத்க்ருஷ்டமான "வேதம் தமிழ் செய்த மாறன் சடகோபன்" என்று சொல்லப்பட்ட நம்மாழ்வார் செய்தருளின திருவாய்மொழியின் ஆதி மத்ய அந்தங்களில் "அயர்வறு மமரர்கள் ளதிபதி யெவனவன்" என்றும், "நீறு செவ்வே யிடக்காணில் நெடுமாலடியா ரென்றோடும்" என்றும், "அரியை யயனை யரனை யலற்றி" யென்றும் பாடி யிருப்பதாலும், யஜுர்வேத ச்ருதியிலும் "நம: ஸபாப்ய: ஸபாபதிப்ய: நமோ ருத்ராய ச", "நமஸ்தே ருத்ர மந்யவ", "ஸம்பே ஸம்பாய நம: ஶிவே" என்று ஆதி மத்ய அந்தங்களில் ருத்ரனுக்கே ஏற்றம் சொல்லி யிருப்பதாலும், உம்முடைய விடை எப்படி ஒத்துக்கொள்ளக் கூடியதாகும்?

விசி :—ருத்ர சப்தத்திற்கும் சிவ சப்தத்திற்கும் நீர் கீழ்ச் சொன்ன வண்ணமாக பேத வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் காணவில்லை யாதலாலும், "ரு ஹோவா ஹஷ யதூ‌ஙிः" என்று வேதமே ருத்ர மென்பதற்கு அக்கி யென்பது பொரு ளென்று கூறிவிட்ட படியாலும், நீர் சொன்ன வேதமா னது கர்ம காண்ட மென்றே ப்ரஸித்தி பெற்றதாலும், நீர் சொன்ன ருத்ர ப்ரச்நத்தைக் கொண்டு சில யாகத்தில் ஹோம மந்த்ரமாகச் சொல்லி யிருப்ப தாலும், "ஶதரு‌ஊீயம் ஜுஹோதி ஹாமயெவெ தெநவெதம் ஶமயதி, தா்திஃ ஊாஅஃதி யஜஊாநः" என்றும் சொல்லி யிருப்பதால் ருத்ர சப்தத் திற்கு அக்கி என்பதுதான் பொருள். தவிர, சிவ சப்தத்திற்கும் "நஊஹெ ரு‌ஊ" என்று ஆரம்பித்துப் பல நமஸ்காரங்கள் செய்த பிறகே அக்கி தேவ னுக்குக் கோபம் தணிந்து, அதன்பின் ஏற்பட்ட க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய தன்மையைக் கண்டு காண்பிக்கவந்த க்ஷேம வாசியானது தான் சிவ சப்தத்தின் பொருள்.

நம்மாழ்வார் பாடல்களிலும், "நக்கபிரானு மன்றுய்யக்கொண் டது நாராயண னருளே" என்று திருவாய்மொழியில் நாலாவது சதகத் தின் பத்தாவது தசகத்தில் ஈச்வரனுக்குப் பரதத்வ சப்த வாச்யத்வமில்லை யென்பதையும்,விஷ்ணுவுக்கே பரதத்வ சப்த வாச்யத்வ முண்டு என்பதையும் நன்றுய் விளக்கி யிருப்பதால், முடிவடைகிற பாட்டில் "அரியை யயனை யரனை யலற்றி" என்பதற்கு அபிப்ராயமானது உலகத்தில் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைப் பிரித்துத் தனித்தனியாக அதிகாரங்களைச் செய்வது போல் துலக்கி யிருப்பதைக் கொண்டு ஸமமாக எடுத்தவர்களைக் காண்பித்து, அவர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவர் என்று காண்பிப்பதற்காகப் பாடப்பட்டதே தவிர வேறில்லை ; மேலும் அம் மூன்று பேர்களில் ப்ருஹ் மாவையும் ருத்ரனையும்,

"குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகைநீர் பெய்து
மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி—கறைகொண்ட
கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக் கழுவினுன்
அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு"

என்பதால் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் நிரூபித்திருக்கிறார்.

மற்றும் ச்ருதியிலும் காரணம் சொல்லவந்த இடத்தில், "யதொ வா ஊஊாநி ஹூதாநி ஜாயஷெ யெந ஜாதாநி ஜீவஷி யது‌ யஷூஹிஸஂவிஶஷீதி தவிஜிஜூஷஸ்வ தஃபரஹ்ஹெதி" என்பதால் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இவைமூன்றுக்கும் காரணம் எவனோ அவனே ப்ருஹ்ம மென்று சொல்லி

யிருப்பதைக்கொண்டு, அந்த உபநிஷத்தின் சேஷமான புருஷஸூக்த உத்தர நாராயணநுவாகாதிகளிலும் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் ஸர்வ வித காரணமும் விஷ்ணுவென்றே சொல்லி யிருப்பதை எல்லோருக்கும் தெளிவாகத் தெரிவிக்கிற ஆழ்வாருடைய பாடலானது, விஷ்ணுவினிடத்தில் தான் தாத்பர்யமென்று தெளிவுற உரைத்திருக்கிறது. இன்னும், யஜுர் வேதத்தில் "அக்நிரவமோ தேவதாநாம் விஷ்ணு: பரம:" என்றும், "விஷ்ணுர்வை தேவா:" என்றும், விஷ்ணுவே தேவதைகளுள் உத்க்ருஷ்டமென்று சொல்லப்படுகிறது.

அத்:—"காரணம் து த்யேய: ஸம்பு: ஆகாசமத்யே த்யேய: ஸர்வமிதம் ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்ந: ஸர்வேச்வர: ஸம்பு:" இத்யாதிகளினால் அதர்வசிகோபநிஷத்துக்களில் ஈச்வரன் ஒருவன் தான் ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகிற ஈச்வர வாக்யமே, தனக்கே பரதத்வத்தை வெளியிட்டிருப்பதை யெப்படி உம்மால் மறுக்கமுடியும்?

விசி:—"யோகாத் ரூடிர் பலீயஸீ" என்று சப்தங்களுக்கு பிரித்து அர்த்தம் சொல்வதைக் காட்டிலும் பிரிக்காமலே ப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்வது உசிதமானாலும், "ப்ராகரணிகஸ்ய ஸம்யோகாத்" என்கிற மீமாம்ஸா ஸூத்ரார்த்தம் சொல்லுகிற இடத்தில், ஸமுதாயார்த்தமான ரூடியான அர்த்தம் சொல்வதற்கு வேறு விரோதமான வாக்யார்த்தங்கள் இல்லாத விடத்தில் தான் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டு இருப்பதாலும், ப்ரக்ருதத்தில் விஷ்ணுதான் ஜகத்காரணம் பரதத்வம் என்று கீழ்ச் சொன்ன பல ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி ஸம்ப்ரதாயங்களால் ஏற்பட்டுவிட்டபடியாலும், அதற்கு விரோதமாக 'ஸம்பு' சப்தத்திற்கு ரூடியர்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் ஸம் ஸுகம் பவதி அஸ்மாதிதி வ்யுத்பத்தியினால் மோக்ஷ ரூபமான ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய விஷ்ணு தானென்றே அர்த்தம்.

அத்:—"உத்தீர்ணவிஷ்ணோ ....வணா:" "உதஸ்தி: கூர்மதேஹா வராஹஸ்ய நாரஸிம்ஹஸ்ய வாமந: ; ராமோ ராமஸ்ய ராமஸ்ய க்ருஷ்ண: கல்கி ச தே உபே:" என்கிற ஆதாரங்களினாலும்,

"கன்னபுரமாலே கடவுளினு நீ யதிகம்
உன்னிலுமோ யானதிக மென்றுகேள்—முன்னமே
உன்பிறப்போ பத்தா முயர்சிவனுக்கு கோர்பிறப்பு
என்பிறப் பெண்ணத் தொலையாதே."

என்கிற பாட்டினாலும், விஷ்ணுவுக்குப் பல பிறப்புக்கள் உண்டென்று ஏற்பட்டிருப்பதால் ராமாவதாரத்தில் ராமனை யமன் நேரில் வந்தழைத்துப் போயிருப்

பதாகவும், க்ருஷ்ணவதாரத்தில் க்ருஷ்ணன் வேடனால் காலில் அடிபட்டுத் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளினதாகவும், புராணங்கள் மூலமாகத் தெரிகிறபடியாலும் ஸாமாந்யஜநத்தைப்போல் "ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யு: த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச" என்று அவனைச் சொல்லியிருக்கிறபடியாலும் இந்த விஷ்ணுவுக்குப் பரதத்வம்எப்படி ஸித்திக்கும்?

விசி:— "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்று விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் பிறப்பில்லாதவனுக்குப் பல பிறப்புக்கள் உண்டு என்பதற்கும், தன் இச்சையால் வேண்டும்போது பல ரூபங்களையெடுக்கிறா னென்பதற்கும், "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம் । தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ॥" என்பதால் அவதார மென்றே அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமே தவிர, ஸாமாந்ய ஜநத்தைப்போல் அவனும் பிறக்கிறான் என்று சொல்ல முடியாது.

மற்றும் ராமாயணாதிகளிலும், ராமன் அவதரித்த காலத்தில் "கௌஸல்யா ஶுஶுபே தேந புத்ரேணாமித தேஜஸா" என்றும், பாகவதத்தில் க்ருஷ்ணவதார காலத்தில் "தமத்புதம் பாலகமம்புஜேக்ஷணம் சதுர்புஜம் ஶங்ககதாத்யுதாயுதம் । ஶ்ரீவத்ஸலக்ஷ்மம் கலஶோபி கௌஸ்துபம் பீதாம்பரம் ஸாந்த்ரபயோதஸௌபகம் ॥ மஹார்ஹவைடூர்ய கிரீடகுண்டலத்விஷா பரிஷ்வக்தஸஹஸ்ரகுந்தலம் । உத்தாம காஞ்ச்யங்கத கங்கணாதிபிர் விரோசமாநம் வஸுதேவ ஐக்ஷத ॥" என்றும் சொல்லுகிறதினால் ஸாமாந்ய ஜநத்தைப்போல் அவனும் பிறந்திருந்தால் கௌஸல்யா தேவியும் தேவகியும், "மாதுர்வீர்யம் ப்ரஸவ வேதநாம்" என்று சொல்லப்பட்ட மிகவும் துயரமான ப்ரஸவ வேதனையை அநுபவிக்காமல் குழந்தைகளைப் பார்த்து ஆநந்தித்ததாகவே தெரியவருவதால் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர்கள் அயோநிஜரென்றுதான் சொல்லப்படவேண்டும். இவர்கள் அநுபவித்து வந்த ஸுகதுக்கங்களெல்லாம் அபிநய மென்றே புராணங்களால் தெரியவருகின்றன; உலக நடவடிக்கைகளையே காண்பிப்பதற்காக அவர்கள் அவதாரமெடுத்தபடியால் யமன் வந்தது போலவும், வேடனால் அடிபட்டதுபோலவும் காண்பித்து அபிநயம் பண்ணினதாகக் கருதப்படுகிறதே யன்றி, இவர்கள் பிறப்பை அவதாரமென்றே சொல்லவும் பரதத்வமென்றே கொள்ளவும் வேண்டும்.

அத்:— "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்; ஏகமேவாத்விதீயம்; ப்ரஹ்ம வா இதமேக மேவாக்ர ஆஸீத்; விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரஹ்ம; விஜ்ஞாந ஆநந்தம் ப்ரஹ்ம ந சக்ஷு: க்ருஷ்யதே வசோபி:; நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந ஜநயதே ந ஹி ப்ரத்யக்ஷா:; தமேவா மக்ஷம்யக்ர ப்ரகேதம்; அநாதி ஸாயு

யா ஸாவொ யதாஜீவ: வ்ருபாயுதெ" இத்யாதி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால் கேவல சித் ரூபமான ப்ருஹ்மம் ஒன்றுதான் நித்யம்; மற்றவை பொய்யென்றும், அவித்யை யென்கிற பதார்த்தத்தால் ஒளியான ப்ருஹ்மமானது மறைக்கப்பட்டு அதன்பிறகு உலகம் முழுமையும் கயிற்றில் பாம்பு தோன்றுகிறது போலும், ஸ்வச்சமான ஸ்படிகத்தின் ஸமீபத்தில் செம்பரத்தை புஷ்ப மிருந்தால் அந்தப் புஷ்பத்தின் சிவப்பினுல் வெளுப்பான ஸ்படிகமானது சிவப்பாய்க் காணப்படுவது போலும், உலகம் ப்ருஹ்மத்தினிடத்தி லில்லாம லிருந்தாலும் இருப்பது போல் ப்ராந்தியை உண்டுபண்ணுகிறது. அந்த ப்ருஹ்மமும் அறிவுள்ளதல்ல; ஒளி மாத்ரமுள்ளது. அதுவும் விபு; நித்யம்; ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் கண்டுபிடிக்க முடியாதது.

அப்படிப்பட்ட ப்ருஹ்மம் தானே ப்ரமித்து ஜீவேச்வராதிகள் போல் தோன்றி, கொஞ்ச காலம் கலங்கி, காலவிசேஷத்தில், "ஹமெயஸ்வாதெ விஸ்வாயாநிவ்ருத்தி:" "தத்வமஸி" இவை முதலான ச்ருதிகளை ஆசார்பரிட மிருந்து உபதேசம் பெற்று, வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநத்தால் அவித்யையை விலக்கிக்கொண்டு முக்தனுகும். முக்தனுன ஆத்மாதான் பரமாத்மா பர ப்ருஹ்மம்! என்று சொல்லப்படுகிறதே தவிர, வேறு உங்களால் சொல்லப்பட்டபடி காணப்படவில்லை. ஆகையால் உத்க்ருஷ்ட வஸ்து விஷ்ணுவென்று சொன்னது ப்ருஹ்மத்திற்கு ப்ரமம் வந்த காலத்தில் சொல்லப்பட்டதே தவிர வேறு இல்லை. ஆகையால் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமான ப்ருஹ்மம் ஒன்றுதான் உயர்ந்த வஸ்து வென்று சொல்லவும்,ம் மற்றவை பொய் யென்று சொல்லவும் வேண்டும். எது கண்ணுக்கும் அறிவுக்கும் புலப்படுவதோ அது பொய் யென்றே அநுமாநத்தால் கண்டு பி; க்கப்பட்டது.

விசி:—கண்ணுக்கும் அறிவுக்கும் புலப்பட்டதெல்லாம் பொய். ["யத்ருஸ்யம் தந்மித்யா"] என்று சொல்ல முடியாது; 'யத்ருஸ்யம் தவிநாஸ்யம் விகாரஸ்யம் வா" என்று சொல்லத்தான் வேண்டும். அதாவது: வேறு எவ்விதத்திலும் மாறுதலடைந்த ஒரு பதார்த்தமாக இருக்கிறதே தவிர ஸஸஶ்ருங்கம் போல் அதைப் பொய்பென்று சொல்ல முடியாது. ஆகையால் சாஸ்த்ரத்தினுல் ப்ருஹ்மத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியும். "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி", "வேதைஸ்ச ஸர்வை: அஹமேவ வேத்ய:" இவை முதலான ச்ருதிகளால் கண்டுபிடிக்கமுடியுமென்றே சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. தவிர ப்ருஹ்மமே அவித்யையால் ப்ரமிப்ப தென்பது மிகவும் தாழ்ந்த தன்மை. ஒளியான ப்ருஹ்மத்தினிடத்தில், பொய்பாயும் இருட்டுப்போலு மிருக்கிற அவித்யையானது எங்ஙனம் நெருங்கக்கூடும்? அப்படிக் கொள்ளில் 'உதிதே ஸூர்யே தமோநஷ்டம்' என்றதைப்போல் சொல்லுகிற அர்த்தங்களும் ப்ரத்யக்ஷமும் விருத்தமுமாகும். ப்ருஹ்மத்திற்கு அறிவென்கிற தன்மையில்லையாகில் "வஸ்ராஸ்ரீ

ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே", "ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச" இவை முதலான ச்ருதிக ளெல்லாம் வ்யர்த்தமாகும். ஆனால் உங்களால் சொல்லப் பட்ட ச்ருதிகளுக்கு 'உலக மெல்லாம் உண்மை; இவ்வளவிலும் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாக இருக்கிறார்; இவரை விட்டுப்பிரிந்த பதார்த்தம் கிடையாது' என்றே தாத்பர்யம் கொள்ளவேணும். ஏனென்றால் "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" முதலான ச்ருதிகளால் சிதசித் சரீரக பரமாத்மா ஒருவரென்று அத்விதீய பதத்திற்கு அர்த்தம்.

ஆகையால் "கஸ்த்யம் தவ ப்ரஷ்டாஞ்ஞே பட்டாதி ச ப்ரபாதி ச। ஜ்ஞாதாக்ருதப்ரஷ்யாஸயம் ஸத்யம் விஹஜ்யாபாஹ்ருதி: கதம்" என்கிற உங்களுக்கு உண்மையான த்ருஷ்டாந்தம் காண்பிக்கக் கிடையாது. ஜபாகுஸும ஸ்படிகமணி த்ருஷ்டாந்தத்திலும் எல்லாம் உண்மை தான். ஆகையால், "வ்ருத்தேர்யஸ்ய விலக்ஷண: ப்ரக்ருதித: ஸ்ரஷ்டா பதிஸ்தத்வவித் ஸ்வஸ்மிந்நாத்ம ஸமர்பணம் ஹிததமம் தத்ஸேவந்ருத்தி: ஸதாம்" என்பதுதான் விசிஷ்டாத்வைதியின் முக்ய கருத்து.

(1) "யஸ்மிஞ்ஞய்யஸ்தெதத் த்ரிஸம்வநமிதம் யத்ப்ரவஸ்யத்யவித்யா ஸம்யக் ஸ்வாப்யஸ்தெதத்பவி நிஜவபு: வீக்ஷணே ஸம்பந்நதே யத். ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயாதிஹீநம் பவதி யதபவம் ஸம்விதாம் நிர்விஶேஷம் ஸத்யம் தத்ப்ரஹ்மவித்யா தமிதரதவிதம் கோநயா வஸ்துஸீமா: ॥"

(2) "நாய்யாஸஸ்வஸ்வகாஶே திமிரமிவ பரவள ஜ்ஞாநபாய்யா ச மாயா ந ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநமேவம் ஸ்மயதி ந ததோ பாதமோக்ஷௌ ச தஸ்ய। ந ஜ்ஞாந ஜ்ஞேயஹீநம் நஸபதிவதம் நிர்விஶேஷம் ந கிஞ்சித் ஸத்யம் ஸ்யாந்ஜ்ஞாநஸித்தம் ஜகதபி ந யதி ஸ்வோக்திபாயாபய: ஸ்யு: ॥"

(3) "க்ஷ்வம் தத்வவிதஸ்வி வஸ்து பரமம் கிம் தத்ர விஷ்ணு: கதம் தத்வேதம்பர தைத்திரீயக ஶ்ருவ த்ரய்யந்த ஸம்பஶப்தநாத். கந்யாஸ்தமித்ர: கதம் ஶ்ரவணபா பத்ராஹ ப்ரஶ்ந: கதம் தத்ப்ரஷ்யா கதமாஹ்வ த்யவதாப த்யந்யத் கதம் நீயதாம் ॥"

இந்த ப்ரகாரமாக உபந்யாஸத்தைப் பாகவத வந்தநாதி புரஸ்ஸரமாக உபஸம்ஹாரம் செய்துகொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

பகவானுடைய ஜகத் காரணத்வம்.

(ஸ்ரீ உப. தேவனூர் விளாகம் லக்ஷ்மிநரஸிம்ஹா சார்யர்.)

பஹ்வ்யஸ்ஸந்தி ஸங்க்யாவ்ய ஜந்மபூமிவேண யோகிந: ।
தம் ப்ரபத்யே ஜந்மஸேதும் லக்ஷ்மீந்ருஹரிதைவதம் ॥

யோ விஶ்வம் பஹுதா ஸ்ருஜத்யதி ஸங்க்யாஸ்ஸ்வயம் ஸ்ரஷ்டவாந்
ஸ்ரஷ்டா ஆஜ்ஞாநபரவிஶ்ய காரணதே ஸர்வாணி கார்யாண்யபி ।
யோ வ்யாப்தம் ப்ரக்ருதிஸ்வகார ஸஹஸா ஸ்தம்ஹாநுஸாரேண்யதி
ஸ்தம் லக்ஷ்மீந்ருஹரிம் பஜே நிஜஜநத்ராணேஷு தத்பரம் ॥

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ ஶங்காவ யதீந்த்ரேஷ்வா ஸம்வாதிதாத் விஹவோ ஹிதார்தியோமாக: । விஜ்ஞாபயாமி விநயாத்வராஶஸ்ய பாம்ஸ: க்ருதாஞ்ஜலிர்ஹத்ர ஜநதாம் ப்ரக்ருதிஸ்வயந்த்ரம் ॥

“ப்ரஹ்மண: ஸகலநிமித்தோபாதாநத்வம்” என்பதற்கு, “நிமித்தஞ்ச உபாதாநஞ்ச நிமித்தோபாதாநே, ஸகலஸ்ய நிமித்தோபாதாநே ஸகல நிமித்தோபாதாநே, தயோர்பாவ: தத்த்வம்” அபிந்ந கார்யத்தை அதாவது ஒரே கார்யத்தைக் குறித்து நிமித்தமாயும் உபாதாநமு மாகை; ப்ருஹ்மத்திடமுள்ள ஒரே கார்யத்தைக் குறித்து நிமித்தமாயும் உபாதாநமாயு மிருக்கும் தன்மை என்பது பொருள்.

ப்ருஹ்ம விசாரத்திற்காக ப்ரவ்ருத்தமான வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் முதல் அத்யாயத்தில் ப்ருஹ்மத்திற்குக் காரணத்வத்தை ஸ்தாபித்தார். அதில் ‘ஜந்மாத்யஸ்ய யத:’ என்ற இரண்டாவது ஸூத்ரத்தால் ப்ருஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் சொன்னார். அதாவது, அஸ்ய—இந்த ஜகத்திற்கு, யத:—எதனிடமிருந்து, ஜந்மாதி—ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகள் (ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயங்கள் என்றபடி) ப்ரவர்த்திக்கின்றனவோ என்ற க்ரியையைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அது ‘ப்ருஹ்ம’ என்று சொல்லிற்றாயிற்று. லக்ஷணமாவது—தூஷண த்ரய ரஹித தர்மம். தூஷண த்ரயமாவது—அவ்யாப்தி அதிவ்யாப்தி அஸம்பவங்கள். அதில் அவ்யாப்த்யாதிகளுக்கு விரிவான வடமொழி பரிஷ்காரங்கள் இருந்தபோதிலும், அவைகளை விட்டுவிட்டுப் பதார்த்தங்களை மட்டும் பார்ப்போம். வ்யாப்தி யென்றால் பரவுதல்; அவ்யாப்தியாவது

பரவுதல் இல்லாமை. எதில் பரவுதல் இல்லாமை என்றால், லக்ஷ்யங்களில் பரவுதல் இல்லாமை. அதாவது சில லக்ஷ்யங்களில் இருந்து சில லக்ஷ்யங்களில் இல்லாமை. பசுவுக்கு நீல ரூப முடைத்தாயிருக்கை லக்ஷண மென்றால், வெள்ளைப் பசுவினிடத்தில் அந்த லக்ஷணம் இல்லாதபடியால் அந்த லக்ஷணத்திற்கு அவ்யாப்தி என்ற தோஷம் உண்டு. இப்படியே அதிவ்யாப்தி—அதிக்ரமித்து இருப்பு, அதாவது லக்ஷ்யங்களை அதிக்ரமித்து அலக்ஷ்யங்களிலும் இருக்கை. பசுவுக்குக் கொம்புடைமை (ஶ்ருங்கித்வம்) லக்ஷணம் என்றால், பசுவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மஹிஷாதிகளிலும் அது இருக்கிறபடியால் இதற்கு அதிவ்யாப்தி என்ற தோஷம் உண்டு. அஸம்பவ:—அதாவது ஸம்பவ மின்மை; ஸம்பவமாவது இருப்பு, அது இல்லை இருப்பில்லை. லக்ஷ்யத்தில் லக்ஷணத்தின் இருப்பில்லை. பசுவுக்கு ஒற்றைக் குளம்பு உடைத்தாயிருக்கை லக்ஷணம் என்றால், அது பசுவினிடத்தி லில்லாதபடியால் அதற்கு அஸம்பவ: என்ற தோஷம் உண்டு. இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தோஷங்கள் மூன்றும் இல்லாதது லக்ஷணம். அதில் ஒரு லக்ஷணத்தில் விசேஷணங்களாக ஏதாவது விவக்ஷித்தால், அவை, முன் சொல்லப்பட்ட தோஷங்களில் எதையாவது வாரணம் பண்ணவேணும். இவ்விடத்தில் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய காரணம் 'ப்ரஹ்ம' என்று மூன்றைக் குறித்துக் காரணத்வம் விவக்ஷிதமா? அல்லது ஒரொன்றைக் குறித்துக் காரணத்வம் விவக்ஷிதமா ? என்று பார்த்தால் ஒரொன்றைக் குறித்துக் காரணம் என்று சொன்னாலுமே முன் சொல்லப்பட்ட தூஷணங்கள் இல்லாதபடியால் ஒரொன்றே யமையும். ஆனால் ஸூத்ரத்தில் மூன்றைக் குறித்தும் காரணத்வம் லக்ஷணமாக ஏற்படுகிறதே யென்றால் 'யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே' என்ற விடத்திலுள்ள 'யத:' என்ற பதத்தையே ஸூத்ரகாரரும் எடுத்திருப்பதால் ச்ருதியில் எப்படி ஏற்படுகிறதோ அப்படியே ஸூத்ரகாரரும் அபிப்ராயப்பட்டார். ச்ருதியிலோ 'யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே । யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி । யத்ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி । தத்ப்ரஹ்மேதி' என்று மூன்று 'யத்' பதங்களுக்கும் சேர்த்து ப்ரதி ஸம்பந்தியாக ஒரே தச்சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஸமுதிதம் தான் (மூன்று காரணத்வமும் சேர்ந்ததுதான்) லக்ஷணம் என்று ச்ருதியின் அபிப்ராயம். ச்ருதியில் தான் வ்யர்த்த விசேஷண கடித லக்ஷணம் (ப்ரயோஜந மில்லாத விசேஷண பதத்தோடு சேர்ந்த லக்ஷணம்) பொருந்துமோ வென்னில்; ஜந்ம காரணம் 'ப்ரஹ்ம' என்றால் ஸ்திதி காரணம் வேறு இருந்தாலும் இருக்கலாம் என்ற சங்கைகள் வருமாதலால் நிரதிசய ப்ருஹத்வ வாச்யமே (அதைக் காட்டிலும் பேம்பாடில்லாத மஹிமை வாய்ந்ததே) லக்ஷ்ய மாகையால் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்கு வெவ்வேறு காரணமா யிருந்தால் ஸ்ருஷ்டி காரணத்திற்கு ஸ்திதி காரணத்வாநுகுணமான (ஸ்திதி கா

ணமா யிருக்குகைக்கு வேண்டியதான) ஜ்ஞாந சக்தியில்லாதபடியால் ப்ரதிசய ப்ருஹத்வம் ஸித்திக்காமல் நம்முடைய லக்ஷ்யாகார விபரீதமான லக்ஷ்யத்தின் ஸித்தி யேற்படும். ஆகையால் அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிப்பதற்காக அப்படி ச்ருதி சொல்லிற்று.

இவ்விடத்தில் சொன்ன ஸ்ருஷ்ட்யாதி காரணத்வம் எவ்வகைப் பட்டதென்று விசாரிப்போம். 'யத:' என்ற தஸில் பஞ்சம்யர்த்தத்தில் வந்திருக்கிறது. அந்தப் பஞ்சமீ தானும், 'ஜநிகர்த்து: ப்ரக்ருதி:' (ஜாயமாநஸ்ய ஹேதுரபாதாநஸம்ஜ்ஞ꞉ ஸ்யாத்) (உண்டாகிறதற்குக் காரணம் அபாதாநம் என்ற பேருள்ளதாகும்) என்ற வ்யாகரண ஸூத்ரத்தால் அபாதாந ஸம்ஜ்ஞை வந்து 'அபாதாநே பஞ்சமீ' என்ற ஸூத்ரத்தால் வந்திருக்கிறது. ஸூத்ரார்த்தத்தை விசாரித்தால் மஹாபாஷ்யாதிகளில் 'ஜநிகர்த்து:' என்ற ஸூத்ரத்தை ப்ரத்யாக்யாநம் பண்ணும் ப்ரகரணத்தை நோக்கினல், ப்ரக்ருதி பதத்தை உபாதாந பரமாகவே பாஷ்யகாரர் அபிப்ராயப்பட் டிருப்பதாக ஏற்படுவதால், இவ்விடத்தில் 'ப்ரக்ருதி:' என்பதற்கு விவர்ணமான 'ஹேது' என்ற பதமும் உபாதாநத்தைத் தான் சொல்லு மாதலால் 'உபாதாநம் ஹரிர்வை நிமித்தம் மஹேச்வர:' (உபாதாந காரணம் ஸ்ரீமந் நாராயணன், நிமித்த காரணம் ருத்ரன்) என்று வ்யோமாதீத மதத்தில் சொல்லப்பட்டபடி உபாதாநத்வ மாத்ரம்தான் ப்ருஹ்மத்திற்கு (அதாவது ப்ருஹ்ம சப்த வாச்ய நாராயணனுக்கு) ஏற்பட்டதென்னில், இவ்விடத்தில் 'யத:' என்ற ஸூத்ர பதத்தில் பஞ்சமீ ஹேதுத்வ பரம் தான் 'விபாஷா குணேऽஸ்த்ரியாம்' (குணே ஹேதாவஸ்த்ரீலிங்கே பஞ்சமீ வா ஸ்யாத்) என்ற வ்யாகரண ஸூத்ரத்தில் 'விபாஷா' என்ற யோகவிபாகத்தால் அந்தப் பஞ்சமீ வந்திருக்கிறது. அது ஹேதுத்வ ஸாமாந்யம். 'ஜநிகர்த்து:' என்ற ஸூத்ரத்தால் வந்து உபாதாநத்வ பரமாகில் ஸ்திதி லயங்களில் உபாதாநத்வம் அந்வயிக்காது. ஆகையால் மூன்றுக்கும் ஸாதாரணமான ஹேதுத்வம் தான் விவக்ஷிதம். உபாதாநத்வமும் ஹேதுத்வ ரூப ஸாமாந்ய விவக்ஷயா ஸித்திக்கலாம். ச்ருதியிலோ வென்றல் 'யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே' என்ற பஞ்சமியோடு மேல் வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்தித்யாதிகளுக்கு அந்வய மில்லாதபடியால் பஞ்சமிக்கு உபாதாநத்வம் அர்த்தமாகச் சொன்னல் பாதக மில்லை. தவிர, யோக விபாகமானது ஏதாவது ஜ்ஞாபக மிருந்தால்தான் ஆச்ரயிக்கலா மாகையால் யோகவிபாகாத் பஞ்சமீ சொல்வதைக் காட்டிலும் (அஸதி பாதகே) பாதக மொன்று மில்லாம லிருந்தால் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தி ப்ரபல மானபடியால் 'ஜநிகர்த்து:' என்ற ஸூத்ரத்திற்குத் தான் ப்ரவ்ருத்தி சொல்லவேணும். ஆகையால் ச்ருதியில் உபாதாநத்வம் விவக்ஷிதம்.

ச்ருதியில் உபாதாநத்வம் விவக்ஷிதமாகி ஸூத்ரத்தில் அதை விவக்ஷிக்காமல் போனால், ஸூத்ரத்திற்கு ச்ருத்யநுஸாரித்வம் எப்படி ஸித்திக்குமென்றால், ச்ருதியில் 'யத:' என்றவிடத்தில் பஞ்சமீ 'ஜநிகர்த்து:' என்ற ஸூத்ரத்தினாலேயே வந்தாலும், யச்சப்தமானது அநுவாதமாகையால் அநுவாதமெல்லாம் ப்ராபக வாக்ய ஸாபேக்ஷமாயிருப்பதால் ப்ராபக வாக்யமான 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' இத்யாதிகளில் 'ஸதேவ இதம் அக்ரே ஏகமேவ ஆஸீத்' என்றும், 'பஹு ஸ்யாம்' என்றுதானே பஹுவாக ஆகவேணுமென்று ஸங்கல்பித்தது என்றும் சொல்லியிருப்பதால் ப்ரும்ஹத்திற்கு உபாதாநத்வமும், 'அத்விதீயம்' (வேறு அதிஷ்டாதா இல்லை) என்று அதிஷ்டாத்ரந்தரத்தை நிஷேதிக்கையாலும் ஸங்கல்பாச்ரயமாகச் சொல்லுகையாலும் அதிஷ்டாத்ர பாவமும் அதாவது நிமித்தத்வமும் ஏற்படுகிறபடியால், தத்விருத்தமாக அநுவாதத்தில் விவக்ஷிக்கக்கூடாதாகையால் ச்ருதியில் பஞ்சமீ உபாதாநத்வ பரமாயிருந்தபோதிலும் நிமித்தத்வமும் யச்சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தால் தெரியவருகிறது. பஞ்சமியின் அர்த்தமானது ஸ்தித்யாதிகளிலும் அந்வயிக்கும்படி ஆதிபத கடிதமாக நிர்த்தேசம் பண்ணால் ஸாமாந்ய ரூபேண ஹேதுத்வம் விவக்ஷிதமாகி உபாதாநத்வமும் நிமித்தத்வமும் சப்தத ஏவ ஸித்திக்கும் என்ற அபிப்ராயத்துடன் ஆதிபத கடிதமாக ச்ருத்யுபாத்தமான 'யத:' என்ற பதத்தையே ஸூத்ரகாரரும் நிர்த்தேசித்தார்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உபாதாநத்வமும் நிமித்தத்வமும் ப்ரும்ஹத்திற்குப் பொருந்துமா என்கிற விசாரத்தை ஸூத்ரகாரர் இந்த அத்யாயத்தின் நான்காவது பாதத்தில் கடைசி அதிகரணத்திற்கு முன் அதிகரணமான ப்ரக்ருத்யதிகரணத்தில் வைத்துக்கொண்டு காரணத்வத்தை நிகமித்து ப்ரதமாத்யாயத்தைத் தலைக்கட்டினார். ததாஹி— ப்ரும்ஹண: உபாதாநத்வமும் நிமித்தத்வமும் கூடாதென்று சொல்லுமவர்கள் வைசேஷிக யோக பாசுபதாதிகள். அதில் வைசேஷிகன் சொல்வதாவது—காரணம் மூவகை; ஸமவாயி, அஸமவாயி, நிமித்தம் என்று. ஸமவாய ஸம்பந்தேந உண்டாகிற கார்யத்தைக் குறித்து, தான் தாதாத்ம்யேந காரணமாகிறது ஸமவாயி காரணம். ஏவம் ஸமவாய ஸம்பந்தேந கார்யத்தைக் குறித்து ஸமவாயாதி ஸம்பந்தேந காரணம் அஸமவாயி காரணம். இந்த இரண்டு காரணத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது நிமித்த காரணம் என்று அவைகளுக்கு லக்ஷணம். இவ்விடத்தில் இந்த லக்ஷணங்களுக்குப் பரிஷ்காரங்களும் ப்ரயோஜநங்களும் விரிவாக இருந்தபோதிலும், அவை நமக்கு ப்ரக்ருதோபயுக்த மல்லாமையால் யதா ச்ருதார்த்தத்தை மட்டில் வைத்துக்கொள்வோம். ததா ச, கர்லாத்ருஷ்டேச்வராதிகள் ஸாமாந்ய காரண மென்று நிமித்த காரணமாக ஈச்வரனை ஒப்புக்கொண்டால் உபாதாந காரணம் அதன்று என்று ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படு

கிறது. இல்லாவிட்டால் நிமித்த காரண லக்ஷணமே வாராது. ஆகையால் நிமித்த காரண மாத்ரம்தான் ஈஶ்வர; உபாதாந காரணம் தத்தத் அவயவங்கள் முதற்கொண்டு பரமாணு வரையில் ஆகலாம் என்று. இதுதான் அவர்கள் மதத்தில் சொல்லப்படும் யுக்தி. இது சரியல்ல. ஏனென்றால் நிமித்த காரண லக்ஷணம் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி அவர்கள் மதத்திற்கே ஒட்டிவராது. தண்டத்தைக் கடத்திற்கு நிமித்த காரணம் என்றும் தன்னிட முண்டாகும் ரூபாதிகளுக்கு ஸமவாயி காரணம் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்க ளாதலால் அதற்கே நிமித்த காரண லக்ஷணம் பொருந்தாது. அதற்காக ஸமவாய்ய ஸமவாயிகாரண பிந்நத்வம் என்றதை ''ஸமவாயி காரணதாநிரூபித ஸமவாயி காரணதாநிரூபித காரணதாஶ்ரயத்வம்'' என்று பரிஷ்கரித்து, காரணம் ஒன்றாயிருந்த போதிலும் அதிலிருக்கிற காரணத்வம் என்ற தர்மமானது வெவ்வேறு என்று சொல்லி, கடத்தைக் குறித்துத் தண்டத்தில் இருக்கிற காரணத்வம் வேறு, தன்னிடத்தில் உள்ள ரூபாதிகளைக் குறித்து இருக்கிற காரணத்வம் வேறாகையால் லக்ஷண ஹாநியில்லை என்றால், அதே மாதிரியாகவே ஈச்வரனிடத்தில் இருக்கும் ஜகதுபாதாநத்வம் வேறு ஜகந்நிமித்தத்வம்வேறு என்று சொல்லலா மாகையால் ஈச்வரனிடத்திலும் லக்ஷண ஹாநி யில்லை. கிஞ்ச, வைசேஷிகாதிகளும் அவர்கள் மதப்படியே ஈச்வரனுக்கும் கடத்திற்கும் உள்ள ஸம்யோகத்தைக் குறித்து ஈச்வரனை ஸமவாயிகாரண மென்றும், கார்ய ஸாமாந்யத்திற்கு நிமித்த காரணமான படியால் அந்த ஸம்யோகமும் கார்யமான படியால் அதைக் குறித்தே நிமித்த காரணம் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளவேணு மாதலால் அதேமாதிரி ஒரே ஜகத்தைக் குறித்து, நிமித்தமாயும் உபாதாநமாயும் ஈச்வரன் இருக்கத் தட்டில்லை. இந்தப் பூர்வ பக்ஷ பரிஹாரத்தை நம் மஹாதேசிகன் தத்வமுக்தா கலாபத்தில் நாயகஸரத்தில்,

''கர்த்தோபாதாநமேவ ஸ்வஸுகமுககுணே ஸ்வப்ரயத்நப்ரஸூதே
ஸம்யோகம் ஸ்வஸ்ய மூர்த்தை: ஸ்வயமுபஜநயந் ஈஶ்வரோ வ்யவஶிஷ்ட: ।
ஸர்வோபாதாநபாவம் ஸ்வத இஹ பஜதே ஸர்வகர்த்ருத்வயுக் ச விஷ்ணு......''

என்று மூன்றுபாதத்தாலும், [ஸ்வப்ரயத்ந ப்ரஸூதே—தன்னுடைய ப்ரயத்நத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட, ஸ்வஸுக முககுணே—தன் ஸுகம் முதலிய குணங்களில், உபாதாநம் ஏவ—ஸமவாயிகாரணமா யிருப்பவனே, கர்த்தா—கர்த்தாவாக் அதாவது நிமித்த காரணமாக, ஈஶ:. (அதவா கர்த்தைவ—நிமித்த காரணமா யிருப்பவனே, உபாதாநம்—ஸமவாயி காரணம் (இதி) ஈஶ: என்று யோஜனையும் சிலர் சொல்வார்கள்.) ஸ்வஸ்ய-தனக்கு, மூர்த்தை: ஸஹ—மூர்த்த த்ரவ்யங்களோடு, ஸம்யோகம்—ஸம்யோகத்தை, ஸ்வயம்—தானாகவே, உபஜநயந்—உண்டுபண்ணுகிற, ஈஶ்வரோ

வீ—ஈச்வரனும், ஸவம்—உபாதாநமாக, ஊஷ:—ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டான். ததஃ—ஆகையால் (அதாவது நிமித்தத்திற்கும் உபாதாநத்திற்கும் ஐக்யமானது ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டபடியால் என்றபடி;) ஸவெஶாவாஷாந ஹாவஃ—ஸர்வத்திற்கும் உபாதாநமா யிருக்குந்தன்மை, ஸவஶகதஶரி—ஸர்வத்திற்கும் நிமித்த காரணமான, ஊஊஷிநு—இந்த ஈச்வரனிடத்தில், வடிதெ—பொருந்துகிறது.] அதிகரண ஸாராவளியில்

"ஸ்ஜ்ஞாநாஜம் ஸ்ஜநீயம் ஹவதி ஸ்ருஜதி அ ஸ்நாநுஸம்யொம ஈஶஃ
ஸம்யொமெ ஊதஶநிஷெ வ்ருகூதிரவி ஹி தத்ஸ்ஹாஹிமித்தம் க்ரியாதஃ"

என்று இரண்டு பாதத்தாலும் வெளியிட்டார். [ஸ்ஜ்ஞாநாஜம்—தன்னிடமுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலியவைகள், (தன்னிடமுள்ள என்றதால் தான் ஸமவாயி காரணம் என்றதாயிற்று) ஸ்ஜநீயம்—தன்னுலே உண்டுபண்ணப் பட்டதாக, (அதாவது ப்ரயத்ந பூர்வகமாக உண்டுபண்ணப்பட்டதாக,) ஹவதி—ஆகிறது. ஈஶஃ—ஈச்வரன், ஸ்நாநுஸம்யொமம்—தன்னில் வேறு பட்டதோடு ஸம்யோகத்தை, ஸ்ருஜதி—ஸ்ருஷ்டிக்கிறுன். ஊதஶநிஷெ மூர்த்தத்ரவ்யத்தில் இருக்கிற, ஸம்யொமெ—ஸம்யோகத்தில், வ்ருகூதிரவி—உபாதாநமா யிருந்தபோதிலும், தக—அந்த ஈச்வரன்; வியெவவ்ருயாநூாக ந வாஸ கமிமம நிஶெஶஃ; க்ரியாதஃ—க்ரியையினுல், (அதாவது ப்ரயத்நத்தால் ஸங்கல்பத்தால் என்றபடி) நிமித்தம்ஸ்ஹாக—நிமித்தமாயும். ஆகலாம். அதவா, மூர்த்த நிஷ்ட ஸம்யோகத்தில், வ்ருகூதிரவி—உபாதாநமான, தக—அந்த மூர்த்தத்ரவ்யம், க்ரியாதஃ—க்ரியையால், (நிமித்தம்ஸ்ஹாக ஊதூ யஶஃ). அதன் பொருளாவது—எது எந்தக் கார்யத்திற்கு நிமித்த காரணமோ அது அதற்கு உபாதாநமாக மாட்டாது. ஆகைபால் ஈச்வரனுக்கு உபாதாநத்வம் இல்லை என்ற யுக்தியைப் பூர்வபக்ஷி ஒப்புக்கொண்டபடியே போய்க் கண்டிக்கிறுர். தன்னுடையப்ரயத்நத்தால் உண்டாகிற தன்னிடமுள்ள ஸுகம் ஜ்ஞாநம் முதலிய குணத்தைக் குறித்து ஸமவாயி காரணமான ஜீவனே ப்ரயத்ந த்வாரா காரணமானபடிபால் நிமித்த காரணமும் ஆகிறுன் என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதோ, ஸவம் மூர்த்த த்ரவ்யங்களோடு தனக்கு ஸம்யோகத்தை உண்டுபண்ணும் ஈச்வரனும் தாத்ருச ஸம்யோகத்தைக் குறித்து உபாதாநமாயும் நிமித்தமாயும் ஆகிறுன் என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதோ, அதே மாதிரியாகவே எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் உபாதாநமாயும் நிமித்தமாயும் ஈச்வரன் ஆகலாம் என்று.

ச்ருதி விரோதத்தை ப்ரதாநமாக வைத்துக்கொண்டு நிமித்தோபாதானைக்யத்தைக் கண்டிக்கும் ஸேச்வர ஸாங்க்யனை நிரஸித்தால், யுக்திக்கு மட்டில் ப்ராதாந்யம் சொல்லி அதைக் கண்டிக்கும் வைசேஷிகாதிகள் நிரஸிதராகிறுர்கள் என்ற அபிப்ராயத்தால் ஸ்ரீமத் பாஷ்யத்தில் ப்ரக்ருத்யதிகரணத்தி

ற்கு ப்ரதாந பூர்வபக்ஷியாக ஸேச்வர ஸாங்க்யனை வைத்து அருளிச்செய்தார். அவர்கள் சொல்வதாவது:—உபாதேய உபாதாநங்களுக்கு அநந்யத்வ மாகை யால் அசேதநத்திற்குச் சேதநனுன ஈச்வரன் எப்படி உபாதாநமாகக் கூடும்? தவிர வேதாந்தங்களிலேயே ' நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம் நிரவத்யம் ।ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மாஜரோமர: ' என்று ஈச்வரனை அபரிணுமி யாகவும் 'விகாரஜநநீமஜ்ஞாம், அஷ்டரூபாமஜாம் த்ருவாம் ஸா ஜநித்ரீ ஸ்ருஷ்டிவதீ' என்று ப்ரக்ருதியை விகரிக்கிறதாகவும் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகிற தாகவும் சொல்லியிருப்பதால் பரிணமியாத வஸ்துவுக்கு உபாதாநத்வம் எப் படி கூடும்? உபாதாநத்வம் பரிணுமாச்ரய மன்றோ? ஆகையால் பரிணுமாச்ரய மான ப்ரக்ருதிக்கு உபாதாநத்வம், அபரிணுமியான ஈச்வரனுக்கு நிமித்தத்வம் என்றுதான் சொல்லவேணும். இப்படியே ஸ்பஷ்டமாக 'அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத்' 'மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேஶ்வரம்' என்று ச்ருதியிலும், 'மயாத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம்' என்று பகவத்கீதையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் உபாதா நோபாதேயயோ: அநந்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் அசேதந மான உபாதாநம் இதராதிஷ்டிதமாகக் கார்யகாரி யன்றாதலால் ம்ருதாதிக ளுக்குக் குலாலாதிகள் அதிஷ்டாதாவாயிருக்கிறதுபோல் ஈச்வரன் அதிஷ்டா தாவா யிருக்கவேணும். 'ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய, ததாத்மாநம் ஸ்வயமகுருத' என்றதெல்லாம் 'ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்' என்றாப்போல் அவதார விஷயமாகச் சொல்லவேணும் என்று.

இதுவும் சரியல்ல. ததாஹி—ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தங்களைப் பார்க்க வேண்டும். உத்தாலகரானவர் தமது புத்ரனுன ச்வேதகேதுவுக்கு நிமித்தோ பாதாநத்வ விசிஷ்ட ப்ரும்ஹஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணவேணும் என்ற எண்ணமுள்ளவராய், அதை அவன் கேட்காமல் சொல்லக்கூடாது என்ற அபிஸந்தியுடன் (அப்படிப்பட்ட நியந்தாவைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண் டாயா? எதை அறிந்தால் தெரியாததெல்லாம் தெரியுமோ) 'உத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்ய: யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி' என்று ஏக விஜ்ஞா நேந ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞையை உபக்ஷேபம் பண்ணி, அவன் 'கதம் நு பகவஸ்ஸ ஆதேஶோ பவதி' என்றவுடன் 'யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந' என்றாரம்பித்து ம்ருத்பிண்டலோஹமணி நக நிக்ருந்தந த்ருஷ்டாந்தங் களைச்சொல்லி 'இதேமாதிரிதான் அந்த ஆதேசம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். ப்ரும்ஹத்திற்கு உபாதாநத்வம் சொல்லாவிட்டால் ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞை பொருந்தாது. குலாலாதி நிமித்த விஜ்ஞாநத்தால் கட விஜ்ஞாநம் ஏற்படுமா? ஆனுல் ஒரு க்ராமத்தில் ப்ரதாநனுய் ஒருவன் இருந் தால் அவன் பார்க்கப்பட்டால் எல்லாரும் பார்க்கப்பட்டார்கள் ('சைத்ரே

ஓரஷெ ஸவெ-உ ௶ாஉஸூா ஓரஷா:') என்றுப்போல் ப்ராதாந்யபரமாக ப்ர திஜ்ஞை கூடாதா வென்னில்; ப்ராதாந்யபரமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் இது லோக ந்யாயஸித்தமானபடியால் பன்னிரண்டு வருஷம் குருகுல வாஸம் பண்ணி அர்த்தங்களைத் தெரிந்துகொண்ட ச்வேதகேது, 'கய ஹ ஹமவ ஸ் கூஷெஸொ ஹவதி' என்று ப்ரச்நம் பண்ணமாட்டான். கிஞ்சு, அவன் ப்ரச்நம் பண்ணுவும் 'ஹாயாநூா ஜூவ-உ ஜூாதம் ஹவதி' என்றே பதில் சொல்லவேணும். ம்ருத்பிண்டாதி உபாதாந த்ரவ்யங்களை த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்ததும் பொருந்தாது. '஬ஹு ஸூாம் ஶஜாயெய' என்றதற்கு மேல் 'ஊஉம் ஸவ-உஸஜத' என்றிருப்பதால் ராமக்ருஷ் ணதிருபேண பஹு பவநம் விவக்ஷித மன்று ஏவம் 'தஷாதூாநம் ஸயஉகு ரூத' என்ற விடத்தில் தச்சப்தமானது 'ததொ வெெ ஸஉ ஜாயத' என்ற பூர்வ வாக்யத்தில் ஈஹிவ்யக்தநாஉ ரூவ வாசக ஸூபாய-உ வஶா உஶி-உ யாதலால் இதுவும் அவதாரபர மன்று. தவிர, 'கிம் ஹிதநம் கஉ ஸ வ்ருக்ஷ கூஸீகீ உநீஷிணொ உநஸா வரூதெ ஓதஓ் ஓயூதிஷ்ஹு வநாநி யாரயநு' என்று ஜகதுபாதாந நிமித்தத்தைக் கேட்டதற்கு, '஬்ரஹ் வநம் ஬்ரஹ் ஸ வ்ருக்ஷ கூஸீகீ ஬்ரஹ்ாயூதிஷ்ஹுவநாநி யார யநு' என்று ப்ரும்ஹத்தையே உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமா யும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யிருக்கிறது.

ஆனல் ப்ரச்ருதிக்கு உபாதாநத்வம் சொல்லும் ச்ருதி விரோதி யாதோ வென்னில் 'ஙியொ ஹெஉம் தகெவஷஹிநுவதி ஹெஉ ஶ்ருதிரஸஸ விஶி ஷெஷகூா ஷெகூ ஶ்ருதிரவி அ ஸாய-உா ஹமவதீ। ஊஉாவய-உள மொவூம் நிவிநு ஜமஉஞய-உயிதா நிரீஸொ முக்ஷீஶ ஶ்ருதிஹிரவஶாஹி: வுணி உயொ' [ஈஸள ஹெஉஶ்ருதி:—இந்த பேதச்ருதியானது ('ஆவஜாவீ ஶநீஶள ஹொகூா ஹொமூம் வுஶிதாஶஞ உகுா' இத்யாதிகள்), தகெவஷு —தத்வங்களில் ஙிய:—ஒன்றுக்கொன்று ஹெஉம்—பேதத்தை, ஈஹிநுவதி— சொல்லுகிறது. ஹமவதீ—பூஜ்யையான, (மற்றுள்ள குத்ருஷ்டிகளைப் போல் நம்மவர்களை வ்யாமோஹிக்கப் பண்ணுமலிருந்ததை நினைத்து அதற்கு இந்த விசேஷணம் கொடுத்தார் போலும்.) ஷெகூ ஶ்ருதிரவி— ஐக்ய ச்ருதி தானும், ('ஸவ-உம் வூிஉம் ஬்ரஹ், கூஷெவெஉம் ஸவ-உம்' இத்யாதிகள்). விஶிஷெகூாகீ—விசிஷ்டம் ஒன்ரு யிருக்கையால்,

ஸாமஃஜா—முக்யார்த்தத்தோடு கூடியது. மற்றுள்ளாரைப்போல் அதற்கு லக்ஷணை முதலியன சொல்லவேண்டா மென்று கருத்து. ஹமவதீ வமெஜாய என்று விதேய விசேஷணமாகவும் சிலர் யோஜிப்பர்கள். உஉஎ கமுஉஎ—இந்த இரண்டு அர்த்தங்களையும், மொவூ—ரக்ஷிக்கைக்கு, நிரீஶஃ—தனக்கு ஈசனில்லாதவனுன, ஶ்ரிய:பதி—ஸ்ரியஃபதி, கவஙாஹிஃ ஶ்ருதிஹிஃ—மற்ற ச்ருதிகளால் (' யஃ வரமிவஹரம் திஷநு வரமிவஹா கூதரஃ யஸ்ய வரமிவீ ஶரீரம் ' இத்யாதிகளால்). நிவிஶ ஜமஷஹுய உயிதா—ஸர்வ ஜகத்திற்கும் அந்தர்யாமியாய் இருந்து கொண்டு வணிஷயெ—சொல்லப் பட்டான். (இரண்டு அர்த்தங்களுக்கும் அந்யோந்ய வ்யாஹதி யில்லாத படி ச்ருதிகளே நிர்வஹித்திருக்கின்றன என்று திருவுள்ளம்). இப்படி ஒரு ச்ருதிக்கும் அமுக்யத்வம் வாராதபடி நிர்வஹிக்கும் நம் ஸித்தாந் தத்தில் ச்ருதி விரோதம் ஏது? சிதசித்துக்கள் ப்ரும்ஹ ஸ்வரூபாந்தர்கத மானபடியால் ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்ட ப்ரும்ஹமே ப்ரக்ருதி சப்தேந சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால், ப்ரும்ஹத்திற்குப் பரிணாமாச்ரயத்வம் வர லாம். சிதசித்துக்கள் ப்ரும்ஹ ஸ்வரூபாந்தர்க்கதமன்று என்றபோதிலும், ப்ரும்ஹண: ஸ்வ சரீர பூத சிதசித் த்வாரா பரிணாமாச்ரயம் வரலாம். ஆகையா லேயே நிர்விகாரத்வாதி ச்ருதி விரோதமு மில்லை. எப்படி பாலத்வே யுவத் வேத பரிணதியானது, ஆத்மாவில் ஸத்வாரகமாயிருந்தாலும், ஆத்மாஸாதாரண குணங்கள் ஆத்மாவிலும், சரீராஸாதாரண குணங்கள் சரீரத்திலுமிருக்கின் றனவோ, அதேமாதிரி ஈச்வர சரீரமான சிதசித்துக்களிலுள்ள தோஷங்கள் சரீரியினிடத்தில் சேராது. இதையே முன் எடுக்கப்பட்ட தத்வமுக்தா கலாப ச்லோகத்தின் நான்காவது பாதத்தில் ' ஸவஶ்ருதைகாஸ்ய வணயிஹிஃ திதம் ஆஊதாஹ்யவெதம் ' [ஸவஶ்ருதைகாஸ்ய வணயிஹிஃ—எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் ஐகாஸ்யம் பண்ணுவதில் ப்ரியமுள்ள வர்களால், கூதாவி—இந்த விஷயத்திலும், உதிதம்—யோக்யமான, ஆஃம் த்வாரமானது, கஹ்யவெதம்—ஒப்பப்பட்டது. ' வணயிஹிஃ கஹ்யம் வெதம் ஆஃம் உதிதம் ஹவதி ' என்று அந்வயித்துப் பக்ஷபாதமில்லாமல் ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றினர் என்று தோற்ற, உரைப்பார் சிலர்] என்று ஸாதித்தார்.

(இன்னும் வரும்.)

43

பகவத்கீதையின் மகிமையும் அதன் பரம தாத்பர்யமும்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.]

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி பக்கம் 6.)

ஔபநிஷத புருஷன் தானே உலகில் தர்மஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக அவதரித்து உலகத்திலுள்ளோர்களை உய்விக்க எண்ணங்கொண்டு, தன் வாக்கினாலேயே சொல்லிக் காட்டியிருக்கிற கர்ம மார்க்கங்களையும் ஜ்ஞாந மார்க்கங்களையும் பக்தி மார்க்கங்களையும் அநாதரித்து, 'வர்ண விபாகங்கள் கிடையா; ஆச்ரம தர்மங்கள் கிடையா; வேதங்கள் அபௌருஷேயங்களல்ல; ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் கட்டுக்கதைகள்; அவை ஜீவிகார்த்தமாகச் சில ஜநவஞ்சனை செய்யும் திறமையுள்ள புத்திசாலிகள் சேர்ந்து எழுதி வைத்துக் கொண்டவை' என்று சில ஆதுநிகர்கள் ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள்.

இவர்கள் சொல்லும் வார்த்தைக்கு ப்ரமாணமே வேண்டுவதில்லையாம்; முன்னோர் சென்றவழி செல்லக் கூடாதாம். அப்படிச் செல்வது விவேகிகளுக்கு அழகல்லவாம். சென்றால் அவர்களுக்குச் செம்மறியாட்டுத் தன்மை உண்டாய்விடுமாம். ஈச்வரன் தனக்கு அளித்திருக்கிற புத்தியைக் கொண்டு பலவழிகளில் செலுத்தி, தானாகப் பல விஷயங்களை அறிவதும் அந்தப்படி செய்வதும் தான் புத்தி லக்ஷணமாம். தவிரவும், வர்ணங்களின் பாகுபாடுகள் யாரோ சில ஸ்வகார்யப் புலிகளான வஞ்சகர்களால் கல்பிக்கப்பட்டனவைகளாம். வர்ணங்களை ஒட்டித் தொழில்கள் என்பதே இல்லையாம். அந்தணர் வணிகர் வேளாளர் என மூன்றே வகுப்புத்தான் உண்டாம். இந்தப் பாகுபாடும் தொழிலால் ஏற்பட்டதாம். எவர்கள் ஜ்ஞாநியாக இருந்தாலும் தபஸ்வியாக இருந்தாலும், அவர்களே அந்தணர்களாம். எவர்களாக இருந்தாலும் ஸரி, வ்யாபாரம் செய்பவர்கள் வணிகர்களாம். இவ்வண்ணமே எவர்கள் பயிர்செய்கிற தொழிலுள்ளவர்களோ அவர்கள் வேளாளர்களாம். இவ்வாறாகச் சிலர் மனம்போன வண்ணம் போய்க் கொண்டு பிதற்றுகின்றனர். இந்தக் கக்ஷி சொல்லுகின்ற கொடியர்களுடைய ஸமூஹம் இக் கலிகாலமகிமையினால் வ்ருத்தியடைந்து வருகின்றது. க்ரூரனான கலி புருஷனுடைய அரசியல் மகிமையினால் வேத சாஸ்த்ரங்களின் ப்ரசாரம் வர வர குன்றிவிட்டது. தர்மங்கள் ஓடி ஒளிந்து விட்டன. மஹ

ரிஷிகள் போன்ற மஹாங்கள் இருக்கிற இடமே தெரியவில்லை. க்ராமங்களில் எங்குப் பார்த்தாலும் வேதாத்யயநங்களும் சாஸ்த்ர ப்ரவசநங்களும் தர்மாநுஷ்டாநங்களும் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த காலம் பறந்துபோய் விட்டது எங்குப் பார்த்தாலும் பகலிலோ இரவிலோ க்ராமவாஸிகள் கூட்டங் கூட்டமாகக் கூடிப் பயனற்றபேச்சுக்களைப் பேசியோ கலகங்கள்செய்து கொண்டோ உறங்கிக்கொண்டோ சீட்டாடிக்கொண்டோ காலத்தைக் கழிக்கின்றனர். க்ராமங்களே இவ்வண்ணமாக இருந்தால், நகரங்களின் ஸ்திதி கேட்க வேண்டுமோ? இவ்வாறு தர்மங்கள் தடுமாற்றமடைந்து போனதுதான் தற்காலத்திய கலி டடர்களின் நடநத்துக்குக் காரணம். இப்படிப்பட்ட கொடிய ஸ்வபாவ முடையவர்களுக்குச் சாஸ்த்ரீயமான வழியை எடுத்துக் காட்டுவது பயன்படாது. ஏனெனில் அதில் இவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாமையால். தங்களைவிட மேதாவிகளே உலகத்தில் இல்லை என்கிற நிச்சயமுள்ளவர்களாதலாலும் இவர்களுக்குப் புத்தி சொல்பவர்கள் உலகத்திலில்லை. ஆகலால் மனிதர்களில் புத்தி சொல்பவர்கள் இல்லாமல் போனபடியால் தெய்வம்தான் இந்த மகா புருஷர்களுக்குப் பதில் அளிக்கவேண்டும். அந்தத் தெய்வம் இவர்களுக்குப் புத்தி சொல்வதற்காக நேரில் உருவெடுத்து வந்தால் அதையும் இவர்கள் நம்பார்கள். ஹிதத்தைச் சொன்ன ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ கண்ணனைத் துர்யோதநாதிகள் நம்பினார்களா? மஹாபாபியாயும் அஸுர ஸ்வபாவம் வாய்ந்தவனாகவும் சிசு ஹத்தியைச் செய்வதில் துரந்தரனாகவு மிருந்த கம்ஸனுக்குப் பகவத் ஸங்கல்ப பலத்தினால் தேவகீ கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ பகவான் வாஸம் செய்யும்பொழுது, சிசு ஸ்வரூபியான அந்தப் பரமாத்மாவைக் கொல்வதில் எண்ணமே உண்டாகாமல் போனதுடன் "எனக்கு ம்ருத்யுவான சிசுவைக் கர்ப்பத்தில் தாங்கியிருக்கிற தேவகியைக் கொல்வது மஹா பாவத்தொழில்; இதனால் நம்முடைய கீர்த்தி அழிந்துவிடும்; அபகீர்த்தியைப் பெற்று உலகிலிருப்பதை விட மரணமே மனிதனுக்குச் சிறந்தது; மேலும் அப்படிப்பட்ட பாபி உயிர் துறந்தாலும் ஸாதுக்களும் அவனைச் சபிப்பார்கள்" என்று தர்மசிந்தனை உண்டானதுபோல், இந்தக் கலிபுருஷர்களும் தெய்வ வசத்தால் பகவத்கீதையை மாத்ரம் தலை குலுக்கி ஏற்றுக்கொள்வதாகப் பேசுகிறார்கள். அபௌருஷேய வாக்குப் போல் இருக்கிற பௌருஷேய வாக்கானபடியால் அது அவ்வண்ணம் எல்லோருடைய மநஸ்ஸையும் கவருந் தன்மை வாய்ந்திருக்கிறதென்பது மஹாங்களுடைய அபிப்ராயம். இந்த பகவத் கீதையை ம்லேச்சர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் பௌத்தர்கள் ஜைனர்கள் நாஸ்திகர்கள் போன்ற புறச்சமயத்தார்களும் அகச்சமயத்திலும் விஷ்ணுபாரம்யத்தை ஸஹியாதவர்களும் பேதமின்றி மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். முறைதப்பியோ முறையுடனே பகவத் கீதாதாத்தை எல்லோரும் காட்டுகிறார்கள். ஆசாரம், ஜ்ஞாநம்,

சீலம், விவேகம், அநுஷ்டாநம், அபிஜநம், வித்யை, ஸத்ஸஹவாஸம், தர்மா சரணம் இவைகள் ஒன்றும் அறியாதவன்கூட, தான் அணிந்திருக்கிற சட்டைப் பையில் பகவத்கீதா பாகெட் எடிஷனைப் போட்டுக்கொண்டே ஸஞ்சரிக்கிறான். ஆகவே, இந்த பகவத் கீதா க்ரந்தமே இந்தக் கலிமஹா புருஷர்களுக்கு வாக்பந்தந மந்த்ரம். இந்தக் கலிபுருஷர்கள் கொள்கைகளாவன:—

1. வர்ணாச்ரம விபாகம் கிடையாது.

2. வேதம் ப்ரமாணமன்று; அது நம்போன்ற மனிதர்கள் எழுதின வீண் சொற்கள்.

3. ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்கள் ஸாமாந்ய மனிதர்கள்.

4. வர்ணத்தார்களுக்குள் ஏற்றத் தாழ்வுகள் கிடையா.

5. நீசர்களையோ ம்லேச்சர்களையோ அணுகலாகாது, அவர்களை ஸ்பர்சிக்கலாகாது என்பது அநீதியாகும்.

6. பால விதவா விவாஹம் ப்ரௌடா விவாஹம் இவைகள் உலகமுன்னேற்றத்துக்கு உரிய வழிகள்.

7. ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி தன் புத்தியைக் கொண்டு நடப்பது தான் மநுஷ்யத் தன்மைக்குத் தக்கது.

இந்த ஏழு வினாக்களுக்கும் இம்மஹா புருஷர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற கீதையே பதிலளிக்க ஸந்நத்தமாக இருக்கிறது

முதலாவது வினாவுக்கு விடை:—"சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகச:" என்கிற வசனம் போதுமான பதில்.

இரண்டாவது வினாவுக்கு:—'வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி', 'யதக்ஷரம் வேதவிதோ வதந்தி', 'வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:', 'த்ரைவித்யா மாம் ஸோமபா:' இவை முதலிய வசநங்களால் வேத ப்ராமாண்யத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற பகவத் வசநமே தக்க உத்தரம்.

மூன்றாவது வினாவுக்கு:—'விவஸ்வாந் மநவே ப்ராஹ மநுரிக்ஷ்வாகவே(அ)ப்ரவீத்' என்று யோகோபதேஷ்டாக்களுடைய கோஷ்டியில் ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்களுக்குள் ப்ராதாந்யத்தை வஹித்தவரும், ச்ருதியினால் 'யத்வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்' என்று புகழப்பட்டிருப்பவருமான மநுவைப்

பகவானே தன் திருவாக்கினுல் புகழ்ந்திருப்பதனுல் இந்த வினு ஆநந்தோத்தரமாகிறது.

நான்காவது வினுவுக்கு:—'ஸமோ தமஸ் தப:', 'ஸௌர்யம் தேஜோ', 'க்ருஷிகோரக்ஷவாணிஜ்யம்' 'பரிசர்யாத்மகம் கர்ம ஸூத்ரஸ்யாபி' என்கிற பகவத் வசநங்கள் தக்க விடைகள்.

ஐந்தாவது வினுவுக்கு:—'ந மாம் துஷ்க்ருதினோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: । மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா ஆஸுரம் பாவமாஸ்ரிதா:', 'அஹங்காரம் பலம் தர்பம் காமம் க்ரோதஞ்ச ஸம்ஸ்ரிதா: । மாமாத்மபரதேஹேஷு ப்ரத்விஷந்தோऽப்யஸூயகா: । தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுபாந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு । ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி । மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம் ।' என்கிற ஸ்ரீ லோகநாதனுன கண்ணனுடைய வசநங்களைக் கவனித்தால் அவை போதுமான உத்தரமாகும்.

ஆருவது வினுவுக்கு:—'தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ । ஜ்ஞாத்வா ஸாஸ்த்ர விதாநோக்தம் கர்ம கர்துமிஹார்ஹஸி ।' என்கிற ஸ்ரீ கீதை 16-வது அத்யாயத்திலுள்ள 24-வது ச்லோகம் அவர்களுக்கு கோடாலிப் படைபோன்றது,.

ஏழாவது வினுவுக்கு:—'யஸ் ஸாஸ்த்ர விதிமுத்ஸ்ருஜ்ய வர்ததே காமகாரத: । ந ஸ ஸித்திமவாப்நோதி ந ஸுகம் ந பராம் கதிம்' என்பது தகுந்த உத்தரமாகும்

இவ்வாருக ஸர்வ சாஸ்த்ர ஸாரமான பகவத்கீதை யாகிற ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கும்பொழுதே அஜ்ஞானமாகிற இருள் உலகில் உலாவுமேயாகில், இந்த இருள் வீக்கத்தைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்வோம்? ஆச்சர்யக் கடலில் அமிழ்ந்து திகைக்கிறேம். இந்தக் கீதாசார்யனுன ஸ்ரீ கண்ணனே "யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்பவதி பாரத । அப்யுத்தாநமதர்மஸ்ய ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் ।'' என்று தாம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவண்ணம் தமது அவதாரத்துக்கு உரிய காலம் நேர்ந்திருப்பதால் கல்கி அவதாரத்திற்கு முந்தியே அபிநவமான ஒரு அவதாரம் செய்து இக்கலி கோலாஹலத்தை அடக்குவாராக. "வேதாச் சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேஸவாத்பரம்'' என்கிற வசநத்தின்படி ஸர்வ தேவதா ஸார்வ பௌமனுகவும் சுத்த ஸத்வமயனுகவும் ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனுகவும் ஸர்வ ஜகந் நியந்

தாவாகவும் ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் ஸர்வ பல ப்ரதனாகவும் ஸர்வ கர்மாராத்யனாகவும் ஸர்வ தோஷங்களாலும் விடுபட்டவனாகவும் ஸர்வகல்யாண குணகணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும் பரம தயாநிதியாகவும் இருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனை அடைவதற்கு ஸாதநங்கள் பலவகைப் பட்டனவாய் இருந்தபோதிலும், அத்துறைகளில் ப்ராணிகள் இழிந்து நம்மை வழிபடுவது அஸாத்யமென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றிப் பரமகருணையினால் அந்த ப்ராணிகளுக்குத் தன்னை அடைவதற்கு முக்ய ஸாதநமான பக்தி யோகத்தை இந்தக் கீதா சாஸ்த்ரத்தினால் அர்ஜுநனை வ்யாஜீகரித்து உபதேசித்தான். நாள்தோறும் அப்யாஸத்தால் உண்டு பண்ணத்தக்க அதிசயத்துடன் கூடியதும், சரீரத்தைவிட்டு ஜீவாத்மா உத்க்ரமிக்கிற காலம் வரையில் அநுவர்த்திக்கத் தக்கதும், மிக்க விசதமான ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ஸமாநமான ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதும், தைலதாரைபோல் இடைவெளியற்றுத் தொடர்ச்சியாக மேல்மேல் வ்ருத்திபடைந்து வருகின்றதுமான ஸ்ம்ருதி ஸந்ததிதான் பக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தப் பக்தியானது ஸத்வ விவ்ருத்தியினால் ஸாதிக்கத்தக்கது. இந்த ஸத்வ விவ்ருத்திக்கு விரோதிகள் ரஜஸ் தமஸ் இரண்டும். இவைகள் உத்கரிப்பதற்கு நிமித்தமாயுள்ள பாபங்களை நாசமடையச் செய்து, ஸத்வவிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாக இருப்பதால் ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டு ஸங்கத்யாகம் பலத்யாகம் கர்த்ருத்வத்யாகங்களைச் செய்து, பரம புருஷாராதந புத்தியினால் நித்ய நைமித்திக கர்மாக்கள் அநுஷ்டிக்கத் தக்கவைகள் என்பதை இந்தச் சாஸ்த்ரம் விசதமாக உபதேசிப்பதுடன், காம்ய கர்மாக்களையும் அந்தந்தக் கர்மோத்தேச்யங்களான காம்யபலங்களை த்யஜித்து, நித்ய நைமித்திகங்களோடு சேர்த்துப் பகவதாராதநரூபங்களென்று எண்ணி அநுஷ்டித்தால், அவைகளும் நிச்ரேயஸ் ஸாதநங்களாகு மென்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் பரமபுருஷன் அருளிச்செய்தான். இந்தப் பக்தி யோகாநுஷ்டாநமானது சக்தியுள்ளவர்களாலேயே ஸாதிக்கத் தகுந்ததாதலால் இக்கலியில் அவ்விதமான மனோதார்ட்யமுள்ள உத்தமாதிகாரிகள் தேடத்தக்கவர்களென்று எண்ணியே பரமபுருஷன் எளிதில் எல்லோராலும் அநுஷ்டிக்கத் தக்கதான ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தைக் கடைசியில் "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜 । 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃 ॥" என்று பக்தியோகாநுஷ்டாநத்தில் அசக்தர்களான அதிகாரிகளை உத்தேசித்துக் கருணைகூர்ந்து திருவாய்மலர்ந்த

ருளி, தன்னவதார ரஹஸ்யத்தைத் தலைக்கட்டினான். இந்தக் கீதாசாஸ்த்ரத்தை ஆமூலாக்ரம் பராமர்சித்துப் பார்த்தால் இதுதான் பகவதபிப்ராயமென்று நன்கு வெளியாகிறது ; இதுவே கீதாசாஸ்த்ரத்தின் பரமதாத்பர்யம் என்றும் புலப்படுகிறது. அதாவது மநுஷ்ய ஜன்மாவை எடுத்தவன் எந்த வகுப்பினனாக இருந்தாலும் அவன் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விதிநிஷேதங்களை அவச்யம் அநுஸரிக்கக்கடவன். அந்தந்த வகுப்புக்கு ஏற்பட்ட கர்மாக்களை அவனவன் அவசியம் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். பலனைக் கருதலாகாது. "இது அவச்யம் என்னால் செய்யத்தக்கது; செய்யாமலிருந்தால் பகவந் நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாவேன்" என்று எண்ணிக் கடமை என்றே கர்மாக்களை மனிதன் செய்யவேண்டும். அவனவன் வினைகளை அநுஸரித்துப் பல தாநம் செய்பவன் ஸர்வசக்தனான பரமபுருஷன். ஈச்வரன் கொடுத்த பராதீந கர்த்ருத்வத்தைக் கைக்கொண்டு, கர்மாநுஸாரமாக மனிதன் கர்மாக்களைச் செய்யக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். விசேஷமான பகவதநுக்ரஹத்தினால் நல்ல நிலமை அடைந்திருக்கிற ஒருவன் 'நான் நல்ல பதவியைப் பெற்றிருக்கிறேன், இனி எனக்கு என்ன குறை?' என்று இருமாந்திராமல், கீழ் நிலமையிலிருக்கிற எல்லோரையும் நல்வழிப்படுத்தி, மேல் பதவியை அடைவிக்க முயற்சி செய்யவேண்டுவது அவசியம். மனிதனுக்கு ஐஹிகங்களாகவும் ஆமுஷ்மிகங்களாகவும் உள்ள எல்லாக் கர்மாநுஷ்டாநங்களிலும் சாஸ்த்ரமே கைவிளக்கு. அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தினால் மூடப்பட்ட இவ்வுலகின்கண் வஸிக்கிற எல்லா ப்ராணிகளும் முற் கூறப்பட்ட சாஸ்த்ர விளக்கை உள்ளத்திலேந்திக் கர்மயோகங்களை அநுஷ்டித்துப் பாபங்களைத் தொலைத்துச் சித்த சுத்தியை அடைந்து ஜ்ஞாநயோகத்தை நாடி யோக முகத்தால் ஆத்மாவலோகநம் பிறந்து பக்தியோகத்தில் இழிந்து பரபக்தி பரஜ்ஞாநம் பரமபக்தி பர்வாக்களை ஏறியோ அல்லது ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டு அங்கபஞ்சக ஸம்பந்நமான ப்ரபத்தியினாலோ ஸம்ஸாராந்தகாரத்தை நிரஸித்து அகண்ட பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநந்தாநுபவரூபமான ஸாயுஜ்யத்தை எல்லோரும் அடைந்து, மீண்டும் பவக்குழியில் வீழ்ந்து ஆறாத் துயரமடையாமல் ஸ்ரீ பரமபதத்திலேயே நிலைபெற்றிருத்தலைச் சொல்வதே ஸ்ரீ கீதையின் பரம தாத்பர்யம்.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ தேசிகாவதார ரஹஸ்ய சிந்தநம்.

ஜெஶிகொ நிமஶாஞாயஶா தஜஜா தாகவிகொஜநஃ ।
தத ஶொ வ பஸொநெ்யா நாவி நாவி ஶஹ்தமெ ॥

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஞகிய நம் தேசிகன் அவதரித்தது, விபவ ஸம்வத்ஸரமா? சுக்ல ஸம்வத்ஸரமா? என்று ஓர் விவாதம் ப்ரஸ்துதமாய் இருக்கிறது. த்ருதீய ப்ரும்ஹ தந்த்ர ஸ்வாமி அருளிச்செய்த குருபரம்பரா ப்ரபாவம் முன்னேர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தாநுஸந்தாந தீபிகை ஆகிய இவைகளையும், எம்பெருமானர் அந்த்ய தசையில் அருகிலிருந்த ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளில் ஆர்த்யதிசயம் கண்டு அவர்களைக் கொங்கில் பிராட்டியினிடம் போகும்படி நியமித்ததையும், அங்கு நடந்த வ்ருத்தாந்தமாகிய ஐதிஹ்யத்தையும் ஆராய்ந்தால், ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருவவதார வர்ஷம் சுக்ல வர்ஷமென்றே ஏற்படுகிறது. குருபரம்பரையிலும் ப்ரபந்தாநுஸந்தாந தீபிகையிலும் கலி 4371—ஆவதான சுக்ல வர்ஷம் புரட்டாசிமீ சுக்ல தசமி புதன்கிழமை கூடின திருவோண நக்ஷத்ரம் தேசிகன் திருவவதரித்த தினம் என்றிருக்கிறது. “ஸ்ரீயிமொமெ்யஶகெ ஶாக உஜஹஶெஜெංகடெஶாஃ । ஶுவயெ ஶகெவாயாக ஸளஜெ்யஜ வஶஜං வஜං ॥” என்கிற ச்லோகமும் ப்ராசீநமாய் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது. எம்பெருமானர் அந்த்ய தசையில் நிகழ்ந்த ஐதிஹ்யம் என்னவென்றல், ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருமேனி தளர்ந்து நோவு சாத்திக்கொண் டிருக்கையில் ஸ்ரீபாதத்து முதலிகள் ஸ்வாமியின் விச்லேஷத்தில் “என் செய்வோம்? இனி இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை நிர்வஹிப்பவர் யாவர்?” என்று கிந்நர்களாய் இருப்பதை அறிந்த ஸ்வாமி, இவர்களைக் கொங்கில் பிராட்டியினிடம் போகும்படி நியமிக்க, இவர்களும் அந்த அம்மாள் திருமாளிகைக்குப் போய் ஸ்வாமியின் நியமநத்தை விஜ்ஞாபித்தனர். அதற்கு அந்த அம்மாளும் இவர்கள் பார்த்திருக்கையில் ஓர் ஆஸநத்தில் அமர்ந்து, தம் திருக்குழல் கற்றையை வாரி ஓர் சிவப்பு நூலினல் கட்டி, மறுபடியும் அதை அவிழ்த்து அந்த ஸூத்ரத்தை மறைத்து, மறுபடியும் தம் குழல் கற்றையைத் தந்தத்தின் சீப்பால் வாரி ஒரு வெள்ளை நூலினல் முடிந்து, ‘நீங்கள் போகலாம்’ என்று விடை கொடுத்தாள். அப்போது அவர்கள் ஒன்றும் தோன்றுதவராய், ஸ்வாமி ஸந்நிதி

யில் நடந்த ஸங்கதியை விண்ணப்பம் செய்ய, எம்பெருமானரும் “அறிவிலிகாள்! ‘க்ருஷ்ணம் வர்ணம் ப்ராப்ஸ்யதி விஷ்ணோ:’’ என்கிறபடி க்ருஷ்ண வர்ணத்தை வாஸுதேவன் அடைந்திருக்கிற கலியில் பிங்களமான வர்ஷத்தில் க்ருஷ்ண பக்ஷாநுவர்த்தி யுள்ள பஞ்சமியில் தாமஸ தேவதாகமான ஆதிரையில் நாம் அவதரித்த குறைதீர சுக்லமான வர்ஷத்தில் தடித் ப்ரபானஹ்ருஷீகேசதேவதாகமான புரட்டாசி மாஸத்தில் சுக்ல பக்ஷத்தில் சசிவர்ண விஷ்ணு தேவதாகமான திருவோண நக்ஷத்ரத்தில் பாண்டுர பீரராக ஒரு திருவவதாரம் பண்ணக்கடவோம்; அதைத்தான் கொங்கில் பிராட்டி உங்களுக்குப் பரோக்ஷமாக நிர்த்தேசித்துக் காட்டினள். அந்தப் பிராட்டி ஸாக்ஷாத் வேதமூர்த்தி; அவளுடைய திருக்குழல்கள் வேதாந்தங்கள்; அதை வாரி முடித்துச் சிவப்பு நூலினல் கட்டினது, காஷாயாம்பர தாரியான நாம் பண்ணின ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தநம்; அந்தச் சிவப்பு நூலை மறைத்தது, நமது அவதார ஸமாப்தம். பிறகு வெள்ளை நூலினல் அமரும்படி வாரி முடித்தது, இனி பவிஷ்யத் ஆசார்யராக நாம் சுக்லாம்பர தாரியாக அவதரித்துப் பஹுமுக க்ரந்தங்களைப் பண்ணி, இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை விளங்கச் செய்யப் போவதைக் காண்பிக்கிறது. ஆகையால் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கரைய வேண்டாம்’’ என்று அவற்றின் கருத்தை விளங்க ஸாதித்தருளினர். “சிரஞ்ஜீவ ஸர்வஸ்ரீ சிகரேவல ஸௌஸம்ப்ரகா, ஸ்ரீஹாஷ்யம்விர அபத்ய ஸம்ய ஸிவா: இத்யாதிகளை இங்கு அநுஸந்திப்பது. சுக்ல வர்ஷமானல் தான் ஸௌம்ய வருஷத்துக்கு நூறு வர்ஷம் பூர்த்தியாகிறது. ஒரு நூற்றாண்டு எழுந்தருளி யிருந்தவர்களையே ‘இன்னு மொரு நூற்றாண்டிரும்’ என்று வாழ்த்தும் வாழித் திருநாமமும் ஸங்கதமாகும். “விபவாப்தஸம்பூதஸ்:’’ என்று இருப்பதற்குக் கதி என் என்னில்: ரோஹிணியில் அவதரித்த க்ருஷ்ணனை “அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்’’ என்றும், “நீ பிறந்த திருவோணம்’’ என்றும், ஸ்வாதியில் அவதரித்த ந்ருஸிம்ஹனைத் “திருவோணத் திருவிழவி லந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியை யழித்தவனை’’ என்றும் அவதரித்த காலத்தை மறைத்துப் பக்ஷிப்பது உண்டு. நண்ணுதார் அபிசாராதிகள் செய்யாமைக்காக. அன்றேல் விபவ என்று க-ட-ப-யாதி க்ரமத்தால் (4—4—4) மும் நான்கு—12ஆய், 1+2 இந்த எண்களைக் கூட்டினல் மூன்றாய் சுக்ல வர்ஷமாகிறது. இதுவு மன்றியில் ‘விபவாப்தம்’ என்றால் “விபவோஹி நாமநாம க்ருஷ்ணாதி ப்ராதுர்பாவமண:, ராமக்ருஷ்ண ந்ருஸிம்ஹாஸ்வபூர்ணஷாட்குண்ய விக்ரஹா:’’ என்று ஷாட்குண்ய பூர்ண விபவம் மூன்றாகையால் தத்ஸம ஸங்க்யாகமான வர்ஷம் மூன்றாவதான சுக்ல வர்ஷம் தான். ‘இதி ஜாநுமஹஸ்யம் யோவேத்தி நாஸ்யவர்நஹமவ:’

பெருமாள் கோவில்

தாயார் ஸந்நிதி வரததாஸன்.

ஸ்ரீ:

விமர்சம்.

(1) ஆரோக்ய தீபிகை.

இப்பெயருடைய ஒரு மாஸாந்தரத் தமிழ்ப்பத்ரிகை நாம் வரப்பெற்றோம். சென்னையில் பஹுகாலமாக ஆரோக்ய சாஸ்த்ரப் பயிற்சியைச் செய்து கொண்டு அந்தப் பயிற்சியின் பலமாக மஹாஜனங்களுக்குத் தம்மால் இயன்ற வரையில் உபகரித்து வரும் டாக்டர் யூ. ராமராவ் என்பவரால் இந்தப் பத்ரிகை நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. பொது ஜனங்களுடைய ஆரோக்யத்தின் அபிவ்ருத்தியைத் தேடுவதையே அவர் இந்தப் பத்ரிகையை நடத்துவதன் முக்ய நோக்கமாகக் கைப்பற்றி இருக்கிறார். சுத்தி அசுத்தி இவைகளின் உண்மையான ஜ்ஞாநம் இல்லாமலும், வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது தாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய ப்ரக்ரியைகளைச் சரிவர அறியாமலும், எவ்வித நியமுமின்றிக்கே கையில் அகப்படும் ஆஹாரங்கள் எல்லாவற்றையும் புஜித்துக் கொண்டும் நமது ஜனங்களுள் அநேகர் வர்த்தித்து வருகிறார்கள் என்பது நிராக்ஷேபமான விஷயம். வ்யாதி ஏராளமாகப் பரவுவதற்கு இம்மாதிரியான ஜ்ஞாநக்குறைவுடன் கூடிய அநியத வ்ருத்தியே முக்யமான காரணம்.

இந்த அஜ்ஞாநத்தை நிவ்ருத்தி செய்து ஆஹாராதிகளில் ஒருவித சுத்தியையும் நியமத்தையும் ஜனங்களுக்குள் பரவச் செய்தால், இந்த லோகத்தில் வ்யாதியின் ப்ரசாரம் தடைபடும் என்பது நிச்சயமே. அம்மாதிரியான ஜ்ஞாந ப்ரசாரம் இந்தப் பத்ரிகையால் ஏற்படுகின்றது என்பதை அந்தப் பத்ரிகையைப் படிக்கும் நாம் அறிகின்றோம். இந்தப் பத்ரிகையைப் பற்றிய மற்றை விஷயங்களை "323, தம்புசெட்டித் தெரு, சென்னை" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதித்தெரிந்து கொள்ளலாம்.

(2) ஜிஜ்ஞாஸை.

இப்பெயர் பூண்ட ஒரு இங்க்லிஷ் பத்ரிகை நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. சென்னை மயிலாப்பூரில் இருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ வைத்ய விசாரத கே. ஜி. நடேசசாஸ்த்ரிகளும், ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ. ஜி. ஸுப்ரஹ்மண்ய சர்மா என்பவரும் இந்தப் பத்ரிகையின் ஸம்பாதகர்கள் என்று தெரிய வருகின்றது. இக்காலத்து ரீதியை அநுஸரித்து வேதாந்த விசாரம் செய்வது அவர்களுடைய முக்ய நோக்கம் என்றும் நாம் அறிகிறோம். நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஸஞ்சிகைகளிலிருந்து, அநேக வ்யபதிஷ்டர்கள் விஷய ப்ரதாநம் முதலியவற்றைச் செய்து, இந்தப் பத்ரிகையை ஆதரிக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள் என்றும் ஏற்படுகின்றது. இம்மாதிரியான பத்ரிகை ஒன்று வெளிவருவதைப் பற்றி நாம் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கிறோம்.

வேதாந்த விசாரம் என்பது ஸாமாந்யமாக எல்லாராலும் ஸாதிக்கக்கூடிய விஷயமன்று. ஸத் ஸங்கத்தால் ஏற்படும் ஸம்ஸ்காராதிகளும் குருமுகத்தால் நிஷ்பந்நமாகும் ஜ்ஞாந பூர்த்தியும் சாஸ்த்ர விஷயத்தில் ஒருவித ருஜுவான மநோபாவமும் அந்த விசாரத்தைச் சரிவரச் செய்வதற்கு அவசியம் அபேக்ஷிதங்கள். இக்காலத்தில் இவை ஒன்

றும் இல்லாமலே, அநேக மிதஜ்ஞர்கள் இந்த விசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து, தமது புத்திக்குத் தோன்றினபடியெல்லாம் அஸங்கதங்களான நிர்ணயங்களைச் செய்துகொண்டு அந்த நிர்ணயங்களைப் பஹுமுகமாக ப்ரசுரித்தும் வருகிறார்கள். இம்மாதிரியான அபதப்ரவ்ருத்தியை யதாசக்தி தடுக்க வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் வெளிவரும் இந்தப் பத்ரிகையை நாம் ஹார்த்தமான விச்வாஸத்துடன் ஸ்வாகத பூர்வம் ஆதரிக்கின்றோம். ப்ரதி வருஷமும் நன்னான்கு ஸஞ்சிகைகள் ப்ரசுரிக்கப்படுமென்றும், வருஷம் 1-க்குச் சந்தா ரூ. 5—0—0 என்றும் அந்தப் பத்ரிகையின் ப்ரகடநச் சீட்டுக்களிலிருந்து வெளிப்படுகின்றது. இதைப்பற்றிய மற்றை அம்சங்களை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள், "சென்னை, மயிலாப்பூர், 2-30 நாச்சியப்ப செட்டித் தெரு" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதித் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

(3) உத்யாந பத்ரிகை.

இது ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத மாஸாந்தர பத்ரிகை; நாகரலிபியில் அச்சுப் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருவாதி என்னும் ஸ்தலத்தில் இருக்கும் ஸ்ரீமாந் டி. டி. தாதாசார்ய சிரோமணி என்னும் ஒரு வித்வாந் இதன் நிர்வாஹக ஸம்பாதகர். இதன் லக்ஷ்யங்களுள் முக்யமானது என்னவென்றால்—ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில், மற்றை பாஷைகளில் போல,எழுதுவதும் ஸம்பாஷிப்பதுமான ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பூர்வகாலத்தில் இருந்தது போலத் திரும்பவும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே. நமது தேசத்தின் அபிவ்ருத்திக்கும் மதத்தின் அபிவ்ருத்திக்கும் இன்னும் மற்றை ச்ரேயஸ்ஸுக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமாதலால், அந்தப் பாஷா ஜ்ஞாநத்தைப் பரவச் செய்வதில் நோக்கமுள்ள இந்தப் பத்ரிகையை ஜகத்தின் ஹிதத்தை இச்சிக்கும் எல்லா ஜநங்களும் ஆதரிக்க வேண்டும் என்பது அவசியம். இதன் வர்ஷச் சந்தா ரூ. 1—0—0. "தஞ்சாவூருக் கடுத்த திருவாதி, தந்த்ரோத்யாநம், ஸ்ரீமாந் டி. டி. தாதாசார்ய சிரோமணி" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதி இந்தப் பத்ரிகையைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

---

(4) உபந்யாஸங்கள்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் நிர்வாஹகர்கள் சென்ற வர்ஷங்களிற் போல இவ்வர்ஷத்திலும் சில பண்டித உபந்யாஸங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். கோயம்புத்தூர் ஸ்ரீமாந் வி. வி. வெங்கடரமண ஐயங்கார் ஸ்வாமியால் இவ்வர்ஷத்திய உபந்யாஸங்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டிருக்கும் உதாரமான த்ரவ்ய ஸஹாயத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஸபையின் நிர்வாஹகர்கள், புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியை, கோயம்புத்தூர் சேலம் ஜில்லாக்களிலுள்ள மஹாஜநங்களுக்கு உபகாரமாக இவ்வர்ஷத்திய உபந்யாஸங்களைச் செய்யும்படி ப்ரார்த்திக்கவே, அந்த ஸ்வாமி, அந்த ப்ரார்த்தநைக்கு இணங்கி சென்ற சில தினங்களாகக் கோயம்புத்தூர் பட்டணத்தில் 7, 8 உபந்யாஸங்களைச் செய்துவருவதாக நாம் அறிகிறோம். ஸ்ரீமாந் வெங்கடரமண ஐயங்கார் ஸ்வாமியும், ஸ்ரீமாந் பி. என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியும், இன்னும் அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள சில ஆஸ்திகர்களும் இந்த விஷயத்தில் மிக்க ச்ரத்தையை எடுத்துக்கொண்டு உபந்யாஸங்களை நடத்திவைக்கிறார்களாம்; அநேக ஜநங்கள் இவைகளைக்கேட்டு ஆநந்திக்கிறார்களாம். உபந்யாஸங்களின் ஸங்க்ரஹம் தீபிகையில் அடுத்த ஸஞ்சிகை முதல் ப்ரசுரிக்கப்படும்.

ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை கார்யதர்சி.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃

𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂
𑌸𑌂𑌜𑍀𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌧𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 ।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌚𑌰𑌣𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌤𑍍𑌵𑌗𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯 𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸ்ரீ. யு. பி. க்ருஷ்ணமாசார்யரும் மஹாத்மா காந்தியும்.

நமது ஹிந்துமத ஸம்பந்தமாகப் பற்பல விடங்களில் ச்லாக்யங்களான ப்ரஸங்கங்களைச் செய்துகொண்டு நமது மஹாஜனங்களுக்கு அந்த மதத்தில் ஒரு ஆதராதிசயத்தை ஜனிப்பித்துவரும் ஸ்ரீமாந் யு. பி. க்ருஷ்ணமாசார்யர் என்னும் ஆஸ்திகர், விதவா விவாஹம் ப்ரௌடா விவாஹம் அஸ்ப்ருச்யத்வம் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றி, சாஸ்த்ர விருத்தமாகச் சில அபிப்ராயங்களை ஸமீப காலத்தில் வெளிப்படுத்திவரும் மஹாத்மா காந்தியை, தடஸ்தர்களான வித்வான்களுடைய முன்னிலையில் தன்னுடன் அந்த விஷயங்களைப் பற்றி வாதம் செய்வதற்காக ஆஹ்வாநம் செய்திருக்கிறார். அந்த ஆஹ்வாந பத்ரிகையின் ஒரு ப்ரதியை நாம் வரப்பெற்றோம். அது பாஷாந்தரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறபடியால், நமது தீபிகையில் அதை ப்ரசுரிக்க ஸாத்யப்படவில்லை. அதன் விஷயத்தை மாத்ரம் நமது அபிமாநிகளுக்கு ஸங்க்ரஹமாகத் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன், அதைப் பற்றி நமக்குத் தோன்றும் அபிப்ராயத்தையும் இவ்விடத்தில் எழுதத் துணிகின்றோம்.

விதவா விவாஹம் முதலிய சீர் திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு நமது சாஸ்த்ரங்கள் இடம் கொடுக்கவில்லை யென்றும், சாஸ்த்ரங்கள் இடம் கொடுக்

கின்றன வென்று மஹாத்மா சொல்லும் பக்ஷத்தில் 'சாஸ்த்ரத்தின் உண்மையான அபிப்ராயம் என்ன?' என்பதை நிர்ணயிக்க வேண்டுவது அவச்யமாதலால் அந்த நிர்ணயத்தின் பொருட்டு இந்த வாதத்திற்கு, அவர், தம்மால் ஆஹ்வானம் செய்யப்படுகிறாரென்றும், ஒருகால் சாஸ்த்ரங்களை அநாதரித்து யுக்தி பலங்களைக்கொண்டு மஹா ஜநங்களுடைய ஸௌக்யம் மூற்றை ச்ரேயஸ் இவைகளின் அபிவ்ருத்திக்கு இம்மாதிரியான சீர்திருத்தங்கள் அவச்யம் அபேக்ஷிதங்களென்று அவர் அபிப்ராயப்பட்டிருந்தால் அது தவறுதலான அபிப்ராயமென்றும், இந்தச் சீர்திருத்தங்கள் மிக்க தீமையை விளைவிக்குமே தவிர எவ்வித ச்ரேயஸ்ஸுக்கும் காரணமாகமாட்டா வென்றும் ஸ்ரீ. யு. பி. க்ருஷ்ணமாசார்யர் அபிப்ராயப்படுகிறார். இவைகளைப்பற்றி நேரில் வாதம் செய்வதே ஒருவித நிர்ணயத்தை ஏற்படுத்துமென்றும் அவர் நினைக்கிறார் போலும்.

மஹாத்மா காந்தியால் வாதிக்கப்பட்டு வரும் சீர்திருந்தங்களெல்லாவற்றையும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு ஒத்தவையென்றாவது லௌகிக ச்ரேயஸ்ஸுக்கு உபகாரகங்களென்றாவது நாம் அங்கீகரிக்க ஸந்நத்தராக இல்லை. அப்படி இருந்தபோதிலும், ஸ்ரீமாந் க்ருஷ்ணமாசார்யர் நினைப்பது போல, இந்த விஷயத்தில், வாதம் ஒரு விதமான நிர்ணயத்தை ஏற்படுத்திவிடுமென்றாவது, அந்த நிர்ணயத்தால் ஜநங்களின் அநுஷ்டாநங்கள் நிலைபெற்றுவிடு மென்றாவது நினைக்க நாம் அசக்தராகவே இருக்கிறோம். மத்யஸ்தர்களாற் செய்யப்படும் நிர்ணயம் எவ்விடத்தில் வாத ஸம்பத்தரான ஜநங்களெல்லாரையும் கட்டுப் படுத்துமோ அவ்விடத்தில் மாத்ரம் வாதம் செய்வது ஸபலமாகும். ப்ராக்ருத விஷயம் அம்மாதிரியான கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டதன்று. மத விஷயங்களிலும் ஆசார விஷயங்களிலும் ஒவ்வொருவருடைய நடத்தையும் அவரவருடைய அந்த:கரண சுத்தியைச் சார்ந்ததே. வ்யபதிஷ்டரென்று சொல்லப்படும் சில தடஸ்தர்களால் ஸாதுவென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள ஆசாரத்தை ஒருவன் அஸாதுவென்று ச்ரஹித்து அதற்கு விபரீதமாக அநுஷ்டிக்க அவன் ப்ரயத்நப்பட்டால், அவனை நாம் அவ்விதமான அநுஷ்டாநத்திலிருந்து எப்படி தடுக்கக் கூடும்? அப்படி 'தடுப்பது ஸாத்யமில்லாமல் இருந்தால், தடஸ்தர்களாற் செய்யப்படும் நிர்ணயங்கள் நிஷ்பலங்களே ஆகுமன்றோ?

தவிரவும், இக்காலத்தில் கணக்கற்ற லோக வ்ருத்தாந்த பத்ரிகைகள் அச்சுப்பதிப்பிக்கப்பட்டு ப்ரதி தினமும் ஆயிரக்கணக்காக வெளி வருகின்றன. அவைகளில் ப்ரக்ருத விஷயம் போன்ற வஸ்துக்களின் விசாரத்தை ஆத்ருப்தி செய்யக்கூடும். எழுதப் படிக்க அபேக்ஷிதமான ஜ்ஞாநமும் ஜநங்களுக்குள் முன் காலத்தைக் காட்டிலும் இப்பொழுது அதிகமாகப் பரவி இருக்கின்றதாகையால், அந்தப் பத்ரிகைகளில் வெளிவரும் விஷய விசார்ங்களை மஹாஜநங்கள் படிக்கவும் அவைகளின் குண தோஷங்களை ஊன்றிப் பராமர்சிக்கவும் பூர்ணமான அவகாசமுமுண்டு. வ்யபதிஷ்டர்களின் நோக்கமும் இவைகளில் வெளிவரக்கூடுமாதலால், ஸத்வகுணம் மேலிட்டிருக்கும் ஜநங்களின் ச்ரேயஸ்ஸைத் தேடிக் கொடுக்க இதுவே போதுமான உபாயம் ஆகும். இப்படிச் செய்வதைக் காட்டிலும், குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தில் சிலர் மாத்ரம் சேர்ந்து சிற்சில மத்யஸ்தர்களின் முன்னிலையில் ஸ்வல்ப ஜநங்களுக்கு மாத்ரம் கோசரமாகும் படியும், தீர்க்கமாக விஷய பர்யாலோசனையை முன்னிட்டுப் பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்களைச் செய்வதற்கு அவகாசம் கொடுக்காமலும் வாதம் செய்வது எவ் விதத்தில் ச்லாக்யமென்று நமக்கு விளங்கவில்லை.

காலம் விபரீதமாக இருக்கின்றது என்பது உண்மையே. பண்டைக் காலத்து ஆசாரங்களெல்லாம் மாறிவருகின்றன. ப்ரத்யக்ஷம் ஒன்றே ஸாதுவான ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. த்ரிகால ஜ்ஞாநிகளான நமது ருஷிகளிடத்தில் நம்பிக்கை குன்றிவிட்டது. ப்ராயேண ஐஹிக ச்ரேயஸ்ஸையே தேடுபவர்களாக ஜநங்கள் காணப்படுகிறார்கள். ஆத்யந்திகமான ச்ரேயஸ் மற்றொன்று உண்டு என்று நினைக்கிறவர்களும் தம் தம்முடைய புத்திக்குக் கோசரமாயுள்ள உபாயங்களாலேயே அதை ஸாதித்துக் கொள்ள ப்ரயத்நப்படுகிறார்கள். தேசாந்தரீயர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கமும் இம்மாதிரியான ப்ரவ்ருத்திக்குப் பரமோபகாரகமாக இருக்கின்றது. இவையெல்லாம் பெருத்த தீமையின் சிந்ஹங்களாக இருக்கையிலும், நாம் ஆக்ரஹத்தையாவது நிர்பந்தத்தையாவது உபாயமாகக் கைப்பற்றக் கூடாது என்றே நினைக்கிறோம். இம்மாதிரியான விஷயங்களில் நம்மாற் செய்யப்படவேண்டிய கார்யம் என்னவென்றால், ஏவ்வித ஆக்ரஹமும் இன்றிக்கே ஸாந்த்வ புரஸ்ஸரமாக வஸ்து ஸ்திதியை மஹா ஜநங்களுக்கு உபந்யாஸாதிகளால் போதிப்பித்து, அந்தப் போதநத்தால் அவர்களுடைய மநஸ்ஸை ஸாதுவான மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி ஆவர்ஜ்ஜநம் செய்வதும், இன்னும் அது

போன்ற மற்றை உபாயங்களைத் தேட முயல்வதுமே. ரஜஸ் தமோ குணங்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டுள்ள ஜநங்கள் விஷயத்தில் அந்த ப்ரயத்நம் பலவத்தாகாவிட்டால், அதைப்பற்றி நாம் சோகிக்கவாவது அதை ஸாதித்துக் கொள்வதற்குக் காலதேச விருத்தங்களான உபாயாந்தரங்களைத் தேட முயல்வதாவது உசிமாகமாட்டாது. ஆகையால், ஸ்ரீமாந் க்ருஷ்ணமிசார்யர் இந்த வாதத்திலிருந்து நிவ்ருத்தராகி, யதா பூர்வம் தமது இனிமையான உபந்யாஸாதிகளால் ஜநங்களுக்கு ஹிதத்தைப் போதித்து வரவேண்டுமென்றே நாம் ஸவிநயம் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகிறோம்.

* * *

நெல்லூரில் அடித்த பெருங்காற்று.

சென்ற ஐப்பசிமீ 16, 17வ களில் நெல்லூர் ஜில்லாவில் பெருங்காற்று அடித்து, அந்த ஜில்லாவிலும் அதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ப்ரதேசங்களிலும் வஸித்துவரும் ஜநங்களுக்கு மிக்க விபத்தை ஜநிப்பித்துவிட்டதென்று நாம் கேள்விப்பட்டு அதிமாத்ரம் சோகிக்கின்றோம். ஏராளமான த்ரவ்ய நாசம் ஸம்புவித்ததுடன், அநேக ஏழை ஜநங்களுக்கு வஸிக்க க்ருஹம் இல்லாமலும் புஜிக்க ஆஹாரமில்லாமலும் மிக்க க்லேசம் நேர்ந்திருக்கின்றதாம். துர்பிக்ஷத்தை அநுஸரித்து வரும் வ்யாதிகளும் ஜநங்களை மிகவும் பீடிக்கின்றனவாம். இவர்களுடைய ச்ரமத்தை ஒருவாறு நிவ்ருத்தி செய்வதற்காகச் சுற்று ப்ரதேசங்களிலுள்ள ப்ரபுக்களும் இதர ஜநங்களும் யதாசக்தி ப்ரயத்நப்பட்டு வருகிறார்களென்றும், ராஜாங்கத்தாரும் யதோசிதம் உதவி புரிகிறார்களென்றும் நாம் கேள்விப்படுகிறோம். இம்மாதிரியான உத்பாத காலங்களில் ஸ்ரீ சரண்யனே கடாக்ஷித்து ஜநங்களை ஸம்ரக்ஷிக்கச் சக்தனானதால், அவன் சீக்ரத்திலேயே இந்த க்ஷோபத்தை நிவ்ருத்திசெய்து தீநர்களாயுள்ள ப்ரஜைகளுக்கு யதா பூர்வம் ச்ரேயஸ்ஸை அநுக்ரஹிக்க வேணுமென்று நாம் ஹார்த்தமாகப்ப்ரார்த்திக்கிறோம்.